

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (15/06/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล, นิก, กิมหงวน

ตอน

เขมรกำแหง

ป.อินทรปาลิต

เสาร์ที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๐๕

บ้าน “พัชรภรณ์” เจียบเหงาติดปกตินับตั้งแต่รุ่งอรุณของวันใหม่ และคุณหญิงวาดได้อ่านพบข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับทราบวาศาลโลกได้ตัดสินให้ไทยแพ้กัมพูชากรณีเขาพระวิหาร

โดยคำสั่งที่ด่วนที่สุดแต่ไม่ลับ เจ้าแก้วได้นำผ้าดำผืนใหญ่ยาวประมาณ ๔ เมตร ขึ้นไปชิงขวางประตูรั้วหน้าบ้านในเวลา ๗.๐๐ น. ทำให้เพื่อนบ้านใกล้เคียงตระหนกตกใจไปตามกัน ถึงกับมากลุ่มรุมถามเจ้าแก้วที่ประตูใหญ่

“รับประทานไม่มีใครตายหรือครับ” เจ้าแก้วเรียนให้คุณพระประกอบฯ เพื่อนบ้านของคุณหญิงวาดทราบ “คุณหญิงท่านสั่งให้กระผมเอาผ้าดำมาติดประตูก็เพื่อไว้ทุกข์ให้แก่ศาลโลกที่ตัดสินให้เราแพ้เรื่องเขาพระวิหารขอรับ”

พระประกอบฯ นัยน์ตาเหลือก

“หา! แก้วว่าไงนะตาแก้ว ไทยแพ้เรื่องเขาพระวิหาร” คุณพระร้องตะโกนลั่น

“ครับ หนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันนี้ลงข่าวแล้วครับ”

คุณพระผู้ชราภาพชบครามกรอด

“ไทยแพ้ ฮะ ฮะ ถ้าเช่นนั้นศาลโลกซึ่งมีคอมมิวนิสต์เป็นประธานก็เป็นศาลที่ไม่ยอมรับนับถือความจริงฉันจะรีบกลับไปอ่านหนังสือพิมพ์เดี๋ยวนี้ และจะสั่งคนใช้ให้เอาผ้าดำขึ้นชิงประตูบ้านฉันบ้าง”

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง เพื่อนบ้านใกล้เคียงของคุณหญิงวาดต่างก็กระทำตามคุณหญิงวาดคือให้คนใช้เอาผ้าดำผืนใหญ่ขึ้นชิงประตูรั้วหน้าบ้าน ซึ่งเป็นการกระทำอย่างพร้อมเพรียงกัน

ภายในห้องรับประทานอาหารที่บ้าน ‘พัชรภรณ์’ ตอนเช้าวันนี้บรรยากาศเคร่งเครียดผิดปกติ คณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยสิ่งนางและคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างนั่งเคร่งขรึมอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหารด้วยใบหน้าเคร่งเครียดและหม่นหมองไปตามกัน หนังสือพิมพ์รายวันวางกองอยู่บนโต๊ะหลายฉบับ พิมพ์ไทย, สารเสรี, เสียงอ่างทอง, และเกียรติศักดิ์ หนังสือพิมพ์ทุกฉบับขาดตลาดก่อนโมงเช้า แต่คุณหญิงวาดเป็นสมาชิกประจำจึงไม่ต้องเสียเวลาให้คนของท่านไปเที่ยวซื้อจากร้านหนังสือพิมพ์ พอรุ่งก็ได้อ่านทุกวันและคุณหญิงจะต้องอ่านหนังสือพิมพ์ก่อนคนอื่น ถึงแม้ท่านจะแก่เฒ่าแล้วท่านก็มีความสนใจในเรื่องข่าวสารการเมืองทั้งภายในและนอกประเทศอยู่เสมอ

อาหารเช้าวันนี้มีไข่ดาวหมูแฮม กาแฟ ขนมปัง เนยและแยม นอกจากนี้ยังมีกล้วยหอมกับมังคุด ไม่มีใครแตะต้องอาหารเช้าแม้กระทั่งนิก ทั้งนี้ก็เพราะทุกคนได้รับความกระทบกระเทือนใจอย่างยิ่ง

เสียงนาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงตีกังวานดังแว่วเข้าในห้องรับประทานอาหารรวม ๔ ครั้ง บอกเวลา ๘.๐๐ น. ตรง คุณหญิงวาดน้ำตาคลอหน่วย ไม่มีใครอธิบายถูกว่าในยามนี้ท่านมีความเศร้าสลดใจและเสียใจสักเพียงใด ท่านมองดูหน้านายพลดิเรก หรือ ดร. ดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกนี้แล้วท่านก็กล่าวว่า

“เมื่อคืนนี้เธอบอกว่า เธอรู้ข่าวตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วใช่ไหมดิเรก”

“อโห่ ผมนั่งฟังข่าวรอยเตอร์ทางวิทยุครับ แล้วก็จดข้อความสำคัญไว้” พุดจบเขาก็ล้วงกระเป๋าเชื้ท ฮาไวทียบสมุดโน้ตเล่มหนึ่งออกมา “นี่แหละครับรายละเอียดที่ผมจดไว้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามทันที

“ศาลโลกมันให้เหตุผลอย่างไรวะ ที่ให้เราคืนเขาพระวิหารให้เขมร”

นายแพทย์หนุ่มเปิดสมุดโน้ตเล่มนั้น

“การตัดสินไม่ได้ใช้เหตุผลครับคุณพ่อ มันตัดสินเพื่อให้เขมรชนะเราเท่านั้น แม้แต่แผนที่ที่เขมรทำ ปลอมขึ้น และเขมรยอมรับว่าทำขึ้นใหม่แทนต้นฉบับอันแท้จริงที่หายไป ศาลโลกก็เชื่อถือแผนที่ปลอมของเขมร ศาลโลกไม่ได้คำนึงถึงความเป็นจริงที่เกี่ยวกับสันปันน้ำ ซึ่งศาลโลกไม่ได้นำการสำรวจเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๔-๑๙๓๕ เข้าสู่การพิจารณา”

เสียงหวนพุดชัดขึ้นด้วยเสียงชบคราม

“พอ...อ้ายหมอ ไม่ต้องอธิบาย รวมความแล้ว ศาลโลกมันตัดสินขาดความยุติธรรม ตัดสินเพื่อต้องการ ให้เขมรชนะในฐานะที่เขมรเป็นคอมมิวนิสต์ และคณะผู้พิพากษาศาลโลกส่วนมากเป็นพวกคอมมิวนิสต์”

พลกล่าวขึ้นเป็นงานเป็นการ

“อย่าประณามผู้พิพากษาทุกๆ คน เพราะผู้พิพากษาของศาลโลกสามท่านได้ตั้งตนอยู่ในความยุติธรรม จริงๆ น่าเคารพท่าน นายยกย่องให้เกียรติท่าน”

คุณหญิงวาดมองดูลูกชายของท่านด้วยความสนใจ

“จั้นเรอะ มีใครบ้างพ่อพล”

พ.อ. พล พัชรารณย์ ยิ้มเล็กน้อย

“ก็คุณแม่อ่านรายละเอียดในหน้าหนังสือพิมพ์แล้วไม่ใช่หรือครับ”

คุณหญิงลั่นศีรษะ

“แม่อ่านไม่ละเอียดหรอก พอรู้ว่าศาลโลกตัดสินให้เราแพ้แม่ก็โมโห ผู้พิพากษาคนไหนบ้างที่ตัดสินให้ ไทยชนะบอกแม่ซิ แม่จะโทรเลขไปอวยพรท่านในฐานะที่ท่านเป็นผู้ที่ทรงไว้ด้วยความยุติธรรม และถ้าท่านมา เทียวเมื่อไทย แม่จะส่งตัวเครื่องบินไปให้ แม่จะต้อนรับท่านอย่างเต็มที่”

พลยิ้มให้ทุกๆ คน

“พวกเราคนไทยควรจะทำชื่อผู้พิพากษาศาลโลกคณะนี้ไว้ จะได้รู้ว่าใครบ้างที่ตัดสินให้ไทยแพ้ในกรณี เขาพระวิหารและใครบ้างที่เห็นว่าเขาพระวิหารควรเป็นของไทย” แล้วพลก็ดึงเอกสารชิ้นหนึ่งออกมาจากกระเป๋า เลือกล้อออกอ่านให้ทุกคนฟัง “ผู้พิพากษาที่ตัดสินให้เขมรมีอธิปไตยเหนือเขาพระวิหารมี ๙ ตัว...เอ๊ย...๙ คน

๑. นายโบดาน วินธาสกี แห่งโปแลนด์ ซึ่งเป็นประธานศาลโลก

๒. นายริคาโด เจ.ฮาลฟาโร แห่งปานามา รองประธานศาลโลก

๓. นายจูลส์ บาเดอริง แห่งฝรั่งเศส

๔. นายอับเดลฮามิด บาดารี แห่งอียิปต์

๕. เซอร์เจอร์ล ฟิสต์มอริส แห่งอังกฤษ

๖. นายวลาดิเมียร์ เอ็ม. คดเรตสกี แห่งรัสเซีย

๗. นายโคตาโร ตากานา แห่งญี่ปุ่น

๘. นายโฮเซ่ ลูอิส บุสตามัน ริเบโร แห่งเปรู, และ

๙. นายเกตาโน มอเรลลี แห่งอิตาลี”

“อูย” ทุกคนต่างร้องขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกันราวกับนัดกันไว้ แล้วคุณหญิงวาดก็กล่าวขึ้นด้วยเสียง อันดัง “เราพอจะมองเห็นแล้วว่าใครรักและหวังดีต่อประเทศไทยของเราบ้าง ข้าพเจ้าพุดเช่นนี้ก็เพราะข้อเท็จจริง นั้นเขาพระวิหารมันเป็นของไทยอย่างแท้จริง ไทยครอบครองมานานแล้วไม่ใช่ที่เราเพิ่งส่งกำลังเข้าไปยึดครอง ข้าพเจ้าขอเชิญชวนให้พวกเราอุยรดกบาลผู้พิพากษา ๙ ตัวนี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อความสวัสดิ์มงคลแก่เขา...เอาไว้วัย”

“อูย” เสียงอูยดังขึ้นอีกแต่เสียงหวนมีเสียงขากปนอยู่ด้วยทำให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมาทำตาเขียว

นवलออกกล่าวถามพลด้วยความสนใจว่า

“แล้วผู้พิพากษาคนไหนบ้างคะที่ท่านเห็นว่า เขาพระวิหารเป็นของไทยเราบอกหน่อยเถอะคะ ดิฉันจะได้จำชื่อของท่านไว้”

พ.อ. พล พัชราภรณ์ มองดูกระดาษในมือของเขาแล้วอ่านให้ทุกคนฟัง

“ผู้พิพากษาที่สนับสนุนไทยและเห็นว่าเขาพระวิหารควรเป็นของไทยตามเดิมมี ๓ ท่านคือ

๑. ท่านลูซิโอ เอ็ม.มอเรโน กินตานา แห่งอาร์เจนตินา

๒. ท่านเซอร์เพอซี สเปนเดอร์ แห่งออสเตรเลีย และ

๓. ท่านวี. เค. เวลลิงตัน คู. แห่งจีนชาติ”

เสียงตบมือดังขึ้นอย่างครื้นเครง เป็นการให้เกียรติผู้พิพากษาศาลโลกผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมทั้งสามท่านนี้

พลอ่านรายละเอียดให้ฟังต่อไป

“ผู้พิพากษาสองท่านที่ไม่ได้ออกเสียงคือ นายสปีโร ลอส แห่งกรีซ และนายโรแบโตคโคโดวา แห่งเม็กซิโก ซึ่งทั้งสองท่านนี้ป่วย อีกคนหนึ่งคือนายฟิลิป ซี. เจสซิป แห่งอเมริกาได้ขอถอนตัวเพราะเป็นทนายให้ไทย”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าคุณปัจจุบันฯ จึงกล่าวขึ้นเสียงละห้อยว่า

“เมื่อศาลโลกตัดสินอย่างนี้ เราก็เห็นจะต้องคืนเขาพระวิหารให้เขมรมัน”

เสียงหวนมองดูเจ้าคุณปัจจุบันฯ อย่างเดือดดาล แล้วตะโกนลั่น

“อะไรคืน พูดยังถ้าเป็นคนอื่นผมชกหน้าแล้วให้ตีตาย ของๆ เราเอาไปคืนให้เขามีอย่างที่ไหน อยากได้ก็บุกเข้ามาเอาสิ” แล้วเสียงหวนก็เคঁคหัวเราะ “คุณอาจไม่รู้แหละครับว่าคนไทยทั้งชาติยอมตายก่อนที่เขาพระวิหารจะตกไปเป็นสมบัติของเขมร ตัดสินโกงๆ ศาลเฮงชวยอย่างนี้ใช้ได้ที่ไหน ไม่ใช่เป็นการลงมตอย่างเอกฉันท์ และศาลก็ไม่ได้มาดูสถานที่ที่เป็นกรณีพิพาท ถ้าไทยเป็นคอมมิวนิสต์ศาลก็คงตัดสินให้แบ่งเขาพระวิหารคนละครึ่ง ฮะ ฮะ อยากจะหัวเราะให้ลมออกทางก้นวะ หัวเราะให้ท่านตุลาการศาลโลก ประเทศไทยขาดจากสมาชิกภาพของศาลโลกมานานแล้ว ค่าบำรุงเราก็ไม่ได้เสีย แล้วจะมาบังคับอะไรเรา”

นิกรยกกำปั้นขวาทุบโต๊ะโครม แล้วกล่าวขึ้นว่าด้วยเลือดรักชาติอันแรงกล้า

“กันจะแนะนำให้รัฐบาลเป็นโจทก์ฟ้องเขมรบ้าง”

“ฟ้องยังงัย” พลถามยิ้มๆ

“ฟ้องว่า ไม่เพียงแต่เขาพระวิหารหรือที่เป็นของไทย ประเทศเขมรทั้งประเทศก็เคยเป็นเมืองขึ้นของไทยมาแล้ว ตั้งแต่ครั้งสมเด็จพระนเรศวรมหาราช กันจะรับเป็นทนายให้ฝ่ายไทยเอง กันยังจำประวัติศาสตร์ได้ทีกันจะว่าให้ฟังก็ได้ทุกคนฟังนะ...ฝ่ายพระยาละแวก ขณะเมื่อเดือนสิบเอ็ด เดือนสิบสอง แต่งคนให้มาสอดแนมข่าวราชการได้เนื้อความว่า พระนครศรีอยุธยาแห่งท่าช้างท่าม้าจะยกทัพเรือออกตีกรุงกัมพูชา ธิปดีก็ให้จัดแจงแต่งกายพระนครเป็นสามรถ แลเมืองพระตะบองนั้นมีพลทหารราบหมื่นหนึ่ง ให้พระยามโนมตรีเป็นแม่ทัพ เมืองโพธิสัตว์ให้พระยาสุวรรณโลกเจ้าเมืองเป็นแม่ทัพพลสองหมื่น แล้วให้พระยาศรีสุพรรณมาธิราชผู้เป็นพระอนุชาถือพลสามหมื่นออกมาตั้งรับอยู่ ณ เมืองวิบูลย์ แล้วแต่งม้าเร็วออกสืบข่าวศึกมิได้ขาด ทางเรือนั้นแต่งเป็นกองทัพเป็นสองทัพให้พระยาวิชาราชคุมเรือรบ ๑๕๐ ลำ พลรบพลแจวหมื่นหนึ่งลงไปรักษาเมืองจตุรมุขนากลั้งซึ่งกองทัพเรือข้าศึกจะมาทางพุทไธมาศนั้น ให้พระยาจินจันตุยกพลห้าพันไปรักษาปากน้ำเมืองพุทไธมาศ” แล้วนิกรก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่เพราะพูดเร็วเกินไป

บรรยาภาคในห้องรับประทานอาหารสดชื่นขึ้นแล้ว ทุกคนมองดูนายจอมทะเล้นอย่างขบขัน นันทากล่าวกับนิกรว่า

“แกแต่งขึ้นเองหรือยังงัย”

พ.อ. นิกร ชมวดคิ้วเข้าหากันมองดูที่สาวร่วมสายโลหิตของเขาอย่างเคื่องๆ

“อะไรแต่งเอง ฉันจำมาจากพระราชพงศาวดาร”

นवलล่อหัวเราะคิก พุดเสริมขึ้นเบาๆ

“ทำไมถึงจำได้ดียวนี้ล่ะคะ”

“ก็ผมต้องจำไว้เวลานแล้วตั้งแต่เขมรถอนทัพกับเรา ผมเห็นว่าเขมรประกาศตัวเป็นศัตรูกับเราจน ออกนอกหน้า ผมก็ศึกษาหาความรู้ในเรื่องเขมรกับไทย แล้วผมก็ต้องจำใส่ใจไว้”

ประกายเมียรักของ ดร. ดิเรกยิ้มให้นิกร

“ต่อไปซีคะ สนุกดีคะ ช่วยทบทวนความทรงจำของพวกเราที่เคยเรียนมาแต่ก็ลืมไปเกือบหมด”

นิกรท่องพระราชพงศาวดารตอนนี้ต่อไปเสียงแจ้ว ๆ เหมือนเด็กนักเรียนอ่านหนังสือให้ครูฟัง

“ฝ่ายพระราชมนูยกกองทัพมาถึงเมืองพระตะบอง ก็ส่งไพร่พลเข้าล้อมเมืองและปล้นเอาเมืองทันที ทหารไทยเข้าเมืองได้ก็ฆ่าฟันทหารเขมรล้มตายเกลื่อนกลาด และจุดไฟเผาเมืองขึ้น ครอบครวชาวเมืองต่างแตกตื่น วุ่นวาย จับได้พระยามโนมิตรและครอบครัว ช้างพลายช้างพัง ๒๐ ช้าง ม้าห้าสิบม้า ปืนใหญ่น้อยเครื่อง สาดราวูธเป็นอันมาก พอทัพหลวงเสด็จถึงตำบลปราสาทเอก พระราชมนูก็คุมตัวพระยามโนมิตรมาถวาย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่มิได้ทรงพระราชอาญาประการใด โปรดเกล้า ฯ ให้เอาตัวไว้ใช้ราชการและโปรดเกล้า ฯ ให้พระราชมนูยกทัพไปตีเมืองโพธิสัตว์ พระยาสุวรรณคโลกยกทหารเขมรออกมารบ ทัพเขมรรีบไม่อยู่ที่แตกพ่าย ยึดเมืองโพธิสัตว์ได้ สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวได้เสด็จยกทัพติดตามมาแล้วยกพยุหโยธาทัพจากเมืองโพธิสัตว์ไป เมืองริบูรณ”

คุณหญิงวาดโบกมือให้หลานชายของท่านหยุดพูดชั่วคราวแล้วกล่าวว่า

“เอาตอนตัดหัวพระยาละแวกดีกว่า ตอนนี้จะรู้แล้วว่ากองทัพไทยตีเมืองรายทางได้เรื่อยไป”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“ดีเหมือนกันครับ ผมก็ชักหัวข้าวแล้วเลยเวลาอาหารเข้ามาตั้ง ๑๕ นาทีแล้ว”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“เอาเถอะว่าต่อไป แกนี้ความจำดีเหมือนกัน ว่าปากเปล่าราวกับอ่านหนังสือ เอาตอนทัพไทยบุกเข้า เมืองละแวกนะ คือหลังจากพระนเรศวรและพระยาเอกาทศรถยกทัพเข้าล้อมเมืองละแวก และสมเด็จพระนเรศวร ได้ส่งพระราชสาส์นไปถึงพระยาละแวกให้ยกทหารออกมาสู้รบกันหรือให้ออกมากราบถวายบังคมพระองค์”

นิกรนั่งคิด แล้วท่องพงศาวดารปากเปล่าต่อไปอย่างคล่องแคล่ว

“ครั้นเพลาสายยาม เจ้าหน้าที่ทั้งปวงก็ระดมเข้าไปในเมืองตอนพลเขมรเจ็บป่วยล้มตายเป็นอันมาก ฝ่ายสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ ก็ทรงเครื่องสำหรับขัตติยราชรถยุท สมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้า ทรงช้างต้นเจ้าพระยาไชยานุภาพเป็นพระคชาธาร สมเด็จพระเอกาทศรถทรงช้างต้นเจ้าพระยาปราบไตรจักรเป็น พระยาคชาธาร เสด็จมายืนข้างพระที่นั่งตรงประตูดุสิต หน้าพระยามหาโยธา ได้เพชรฤกษ์จึงให้ประโคมฆ้อง กลองแตรสังข์ จุดเพลิงพลูขึ้นเป็นสำคัญ กองทัพไทยยกเข้าตีเมืองละแวกทันที พอรุ่งขึ้น ณ วันเสาร์ขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๕ คักราช ๙๔๖ ปีวอก ประตุเมืองก็พังลง”

เสียงหวนหมู่มือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

“ไม่มีใครตื่นตื่นเลยว๊วย ให้กันว่าตอนนี้ได้ไหม”

นิกรยิ้มให้เสียงหวนทันที

“เอาซี กันหิวกาแพ็ใจจะขาดแล้ว แกว่าเถอะทหารไทยบุกเข้าเมืองละแวก”

พ.อ. กิมหวนยัดหน้าอกขึ้นแล้วหัวเราะหึๆ กล่าวขึ้นด้วยกลอนสดเท่าที่เขานึกคิดขึ้นได้

“กองพลยานเกราะ ซึ่งประกอบด้วยรถถังเอ็ม. ๒๔ และเอ็ม. ๔๔ บุกเข้าไปก่อน ติดตามด้วยรถปืน จรวดและปืนต่อสู้อากาศยาน ๔๐ มิลลิเมตร หน่วยรถถังได้ระดมยิงอาคารและที่มั่นของข้าศึกอย่างดุเดือด ทหารไทยที่วิ่งติดตามหลังรถถังได้เข้าตะลุมบอนด้วยดาบปลายปืน”

“พอแล้ว” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตวาดแว็ด “สมัยนั้นมีรถถัง มีปืนจรวดด้วยเรอะ”

อาเสี่ยหัวเราะ

“อีกไม่กี่วันได้เจอย่างที่ผมพูดครับ ถ้าเขมรบุกเข้ามายึดเขาพระวิหารก็มีหวังเจอรถถังและปืนจรวด แน่ๆ ผมว่าสนุกแน่ ผมเชื่อว่าคนไทยทุกคนยอมตายดีกว่าคืนเขาพระวิหารให้มัน”

นิกรจู้ปากเบาๆ มองดูกิมหวนอย่างขบขัน

“ต้องฟังเรื่องเก่าเสียก่อนค่อยเริ่มเรื่องใหม่ คราวก่อนสมเด็จพระนเรศวรตัดหัวพระยาละแวก คราวนี้ ทหารไทยจะตัดหัวนโรดม”

เสียงตบมือดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหารอีกครั้งหนึ่ง แล้วนิกรก็ท่องปากเปล่าพระราชพงศาวดารต่อไป

“ทหารไทยไล่ฆ่าฟันเขมรล้มตายเป็นอันมาก บ้างก็หลบหนีออกจากเมือง พระราชบุตรนั้นก็หนีไปด้วยจับได้พระยาละแวกกับพระศรีสุพรรณมาธิราช แลญาติประยูรวงศ์สนมกรมในท้าวพระยาละแวกพันธนาการเข้าถวาย สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวแยมพระโอรสแล้วตรัสถามพระยาละแวกว่า ท่านเป็นกษัตริย์ชัดียุทธดำรงแผ่นดินกรุงกัมพูชาธิบดี เมื่อใครจะได้สมบัติในพระนครศรีอยุธยา แผลเสมามณฑลให้กว้างขวาง เหตุไฉนจึงมียกพลโยธาไปกระทำสงครามให้ต้องทำนองชัดียุทธ ท่านคอยแต่ฟังข่าวศึกกรุงหงสาวดีมาติดพระนครศรีอยุธยาครั้งใด ก็มีแต่ยกพลไปคอยฆ่าเติมเอาเมืองชนบท กวาดเอาทรัพย์สมบัติผู้คนมาทุกครั้งครวด้วยราชประเพณีแล้วหรือ ครั้งนี้ท่านปราศัยแก่เราแล้วจะคิดแก้ไขฉันทให้ว่าไปตามลัจจตาม พระยาละแวกกราบบังคมทูลว่า ข้าพระองค์ขอรับผิด ถ้าพระราชทานชีวิตไว้กรุงกัมพูชาธิบดีก็จะเป็นข้าชัณฑเสมาแก่พระนครศรีอยุธยา ถ้ามีเลี้ยงก็จะกัมหน้าลาตาย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสว่า เราได้ลั่นวาจาไว้แล้วว่าถ้ามีชัษณะแก่ท่านเราจะทำพิธีประณมกรรม เอาโลหิตท่านล้างบาปเราเสียให้จงได้ ท่านอย่าอาลัยชีวิตเลย” แล้วนิกรก็ยิ้มให้กับพรรคพวกของเขาโดยทั่วหน้ากัน “ความสำคัญแค่นี้ เป็นอันว่าพระยาละแวกถูกตัดหัวแล้วสมเด็จพระนเรศวรได้เอาเลือดที่ศีรษะของพระยาละแวกล้างพระบาทของพระองค์”

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

“เขมรก็เป็นขี้ข้าเราแต่นั้นมา”

“ครับ” นิกรรับคำเสียงหนักแน่น “นี่แหละครับ เราควรรื่นพ้องศาลโลกว่าเขมรเคยเป็นดินแดนของเราแต่ฝรั่งมาแย่งเอาไป เตี้ยนี้เขมรได้อิสราภาพแล้ว เราขอเขมรเป็นทาสของเราต่อไป เรื่องเขาพระวิหารก็ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก ในเมื่อแผ่นดินเขมรซึ่งมีเนื้อที่ ๖๙,๘๖๐ ตารางไมล์เป็นของเราแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างบนผืนแผ่นดินนั้นก็ขึ้นของเราด้วยจะได้หมดเรื่องยุ่งยากกันที่ อ้าลงมือกินข้าวกันเสียทีเถอะครับ กาแฟเย็นชืดหมดแล้ว”

คุณหญิงวาดถอนหายใจหนักๆ

“กินไม่ลงไว้อย่า กลุ้มใจ”

นิกรยิ้ม

“กินไม่ลงก็ส่งจานไข่ดาวหมูแฮมมาให้ผมลิครับ ผมรับเหมาเอง”

“ช่างเถอะยะ” คุณหญิงวาดตวาด “ให้ฉันทแน่ใจว่ารัฐบาลของเราจะไม่ยอมคืนเขาพระวิหารให้เขมรอย่างเด็ดขาด ฉันทจึงจะกินข้าว”

พลกล่าวกับคุณหญิงวาดทันที

“คุณแม่มั่นใจเถอะครับ เป็นตายอย่างไรรัฐบาลของเราก็จะไม่ยอมคืนเขาพระวิหารให้เขมรตามคำตัดสินที่ไร้ความเป็นธรรมของศาลโลกเป็นอันขาด ผมรู้จักท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดเจ้านายของผมเป็นอย่างดี ท่านผู้ที่มีความรักประเทศชาติของท่านยิ่งชีวิต เป็นนายกรัฐมนตรีกี่เข้มแข็งแทบจะกล่าวได้ว่าท่านเป็นบุรุษเหล็กของประเทศไทย ท่านไม่เหมือนกับนายกรัฐมนตรีกี่ญี่ปุ่นบุกเมื่อตอนสงครามทรอกครับ ตอนนั้นเราประกาศลัญตายทั้งชาติถ้าใครบุกรุกรานเรา แต่พอญี่ปุ่นบุกเข้ามายังกันได้สองสามที่เรายอมแพ้อย่างน่าอาย ถึงเป็นพันธมิตรร่วมรบร่วมป้องกันกับญี่ปุ่นก็เป็นพันธมิตรจอมปลอม ผมเชื่อว่ารัฐบาลชุด พลฯ ท่านจอมพลสฤษดิ์ต้องสั่งให้ทหารและคนไทยทั้งชาติลัญตาย เมื่อคืนนี้คณะรัฐมนตรีก็ไปประชุมด่วนในเรื่องนี้ มั่นใจเถอะครับ รัฐบาลของเราจะไม่ยอมทำตามคำพิพากษาของศาลโลกอย่างเด็ดขาด”

ประไพพูดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เขมรก็แก่งอย่างนี้เพราะมีคอมมิวนิสต์หนุนหลังไซ้ใหม่คะคุณพล”

“อ้อ ไม่มีปัญหาครับคุณประไพ ขณะนี้ทหารคอมมิวนิสต์อยู่ในเขมรไม่น้อยกว่าสองกองพล แต่ไม่ใช่เรื่องที่เราจะต้องวิตก เพราะทหารของกองทัพภาคีไซ้ได้ก็เข้ามาอยู่ในภาคอีสานของเราตั้งมากมายก่ายกอง ใครบุกรุกรานเราทหารไซ้ได้ก็ต้องช่วยเรารบทันที”

ประภาถาม ดร. ดิเรกสามีสองของหล่อนว่า

“เรื่องนี้ดีเรากับคุณทั้งสามคนนี่และคุณพ่อจะต้องเกี่ยวข้องด้วยไหมคะ ภาพมายถึงงานในกองทัพของเราค่ะ”

นายพลดิเรกนิ่งคิดสักครู่

“เห็นจะต้องเกี่ยวแน่นอน เพราะอย่างน้อยไอจะต้องรับคำสั่งให้เตรียมอาวุธนิวเคลียร์ไว้ ถ้าข้าศึกใช้อาวุธนิวเคลียร์ก่อนเราก็จะตอบแทนเช่นเดียวกัน ความจริงถ้าเขมรพึดกับเราตัวต่อตัวคงจะนำดูมาก”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะหึๆ

“รบกวนตัวต่อตัวสามวันเท่านั้นเขมรก็แหก กองทัพของเรามีสมรรถภาพเข้มแข็งกว่าทหารเขมรมากมายนัก”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“จริงครับ ทหารเขมรล้วนแต่พอมโซเพราะอดอยากกระเบียดวินัยก็ไม่มี แต่งเครื่องแบบสกปรก นัยน์ตาและซีตารังทั้งวัน สามเดือนตัดผมครั้งหนึ่ง พอบ่ายโมงก็ต้องนอนกลางวันตรงกันข้ามกับทหารไทย แต่ละคนผึ่งผาย สวมเครื่องแบบสมัยาต แต่งตัวโป๊ๆ แบบสมัยก่อนไม่มีแล้ว เมื่อก่อนนี้เป็นพันเอกอายุเกือบ ๖๐ เคียวหมากจี้ๆ สวมเสื้อยาวถึงปลายนิ้ว ขากางเกงลงไปกองรวมกันอยู่ที่ตาตุ่ม เดียวนี้นายพันแต่ละคนล้วนแต่รูปหล่อแต่งตัวโก้ ดูแต่ผมซีครับเวลาแต่งเครื่องแบบโก้พิลึก”

เจ้าแห้วเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหารอย่างร้อนรน แล้วรายงานให้ ดร. ดิเรกทราบ

“รับประทานอาหารหลวงตะลุมบอนฯ มาหาคครับ ท่านบอกว่ารับประทานอาหารท่านมีราชการด่วนมาก”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างมองดูหน้ากัน แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมๆ กัน นายพลดิเรกกล่าวกับเมียของเขาว่า

“ทางกองบัญชาการทหารสูงสุดคงมีเรื่องใช้พวกเราอีกแล้ว อาจจะถูกส่งตัวไปหาพระวิหารก็ได้”

ประกายยิ้มอ่อนหวาน

“ก็ดีสิคะ คนที่มีโอกาสได้ทำงานเพื่อประเทศชาติของเราอย่างดิเรกกับเพื่อนๆ นะหาได้ยากนัก”

พลกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

“ท่านรองมาคนเดียวหรือ”

“ครับ รับประทานอาหารผมเชิญท่านขึ้นมาบนห้องรับแขกแล้วครับ”

พ.อ. พล พัชรภรณ์หันมาทางเพื่อนเกลอของเขา

“อย่าเพิ่งกินข้าวเลยวะพวกเรา ออกไปต้อนรับท่านเถอะ เราคงจะรู้เรื่องราวอีกมากเกี่ยวกับหาพระวิหาร” แล้วเขาก็กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ “ไปซีครับคุณอา”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างลุกขึ้นแล้วพากันออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ก่อนจะออกไปพันประตูห้องนิกรได้หันมาร้องบอกเจ้าแห้ว

“เฮ้ย ขอกาแฟไปให้ท่านรองสักถ้วยเถอะวะ”

เจ้าแห้วมยิ้ม

“รับประทานอาหารไต่ดาวหมูแฮมด้วยไหมครับ”

“ไม่ต้อง” พ.อ. นิกรตวาดแว๊ด “แล้วก็เอาบุหรีไปต้อนรับท่านด้วย”

ภายในห้องรับแขกอันกว้างขวางและหรูหราของบ้าน “พัชรภรณ์” หลวงตะลุมบอนสุดสุด รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดแต่งเครื่องแบบพลเอกสีก็เก๋มเขี้ยวอย่างสง่างาม นั่งกระลับกระสาयरอคอย ดร. ดิเรก กับคณะอย่างเร้าร้อนใจ ท่านนายพลอาวุโสซึ่งเป็นนายพลชั้นหัวกระทิที่ยังไม่ได้คั้นของกองทัพบกมีสีหน้าเคร่งเครียด บั้งตึงคิดปกติ ท่านก็เหมือนคนไทยทั้งหลายในยามนี้ที่ทราบข่าวว่าศาลเฮงชวยหรือศาลโลกได้ตัดสินให้ไทยแพ้คดีกรณีหาพระวิหารแต่การตัดสินของศาลโลกจะไม่ทำให้ไทยเรายอมคืนหาพระวิหารให้แก่เขมรเป็นอันขาด ซึ่งท่านนายกรัฐมนตรี คือท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดเชษฐบุรุษของเรา ได้กล่าวกับนักข่าวหนังสือพิมพ์อย่างเด็ดขาดแล้วว่า หาพระวิหารเป็นแผ่นดินของไทยโดยแท้จริง ถ้าเขมรอยากได้ก็เชิญบุกเข้ามา และถ้าเขมรคนใดล่วงล้ำเข้ามาในราชอาณาจักรของเราแล้ว ตำรวจและทหารไทยจะยิงทันที

เพราะกรณีหาพระวิหารทำให้หลวงตะลุมบอนฯ มาพบกับคณะพรรคสี่สหายของเราที่บ้าน “พัชรภรณ์”

เมื่อเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินนำหน้าพาสีสหายเข้ามาในห้องรับแขก ท่านนายพลอาวุโสก็ถอนหายใจโล่งอก แล้วลุกขึ้นยืน หลวงตะลุมบอนฯ ชิดเท้าตรง ก้มศีรษะรับไหว้สีสหายกับท่านเจ้าคุณด้วยความรักใคร่ใคร่

“ผมมีราชการด่วนมาก” คุณหลวงพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมผิดปกติ แล้วหันมาทางสีสหาย “ผมดีใจมาก ที่ทราบจากสิบเอกแห้วว่าพวกคุณอยู่กันพร้อมหน้า ผมพยายามโทรศัพท์มาตั้งสามสี่ครั้งแต่ต่อไม่ติด ตั้งใจจะโทรศัพท์มาบอกให้พวกคุณรู้ตัวล่วงหน้าก่อนว่าผมจะมาหา”

เสี่ยหงวนยิ้มให้ท่านรอง

“เชิญนั่งชิลกับคุณหลวง เช้าวันนี้รู้สึกวุ่นวายหน้าตาของคุณหลวงไม่ร่าเริงแจ่มใสเลย ทะเลาะกับคุณหญิง ก่อนจะออกมาจากบ้านหรือครับ”

หลวงตะลุมบอนฯ กลืนน้ำลายเอือก

“เปล่า ๆ ๆ ไม่ได้ทะเลาะกับเมียหรอกผมกำลังขุ่นข้องหมองใจเรื่องเขาพระวิหาร ซึ่งพวกคุณคงรู้เรื่อง ดีแล้ว”

ดร. ดิเรก ยิ้มเล็กน้อยเมื่อสบตาท่านนายพลร่างเล็กแต่ตำแหน่งใหญ่เกินตัวคือเป็นรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดมีอำนาจบังคับบัญชาคนไทยทั้งสามกองทัพ

“ครับ เรากำลังวิพากษ์วิจารณ์กันในเรื่องนี้อยู่ที่เดียว เชิญนั่งชิลครับ”

“ไม่ต้อง เราเป็นทหารต้องเข้มแข็งอดทนยืนคุ้ยกันดีกว่า ท่านศาสตราจารย์รู้สึกยังไงเกี่ยวกับคำพิพากษาของศาลโลก”

นายพลดิเรกเค้นหัวเราะในลำคอ

“ก็รู้สึกว่ามันตัดสินอย่างโง่ ๆ นะครับ ถือเอาแผนที่ปลอมของเขมรเป็นสำคัญ ไม่ยอมมาตุสถานที่ ซึ่งเป็นกรณีพิพาท ไม่ได้พิจารณาคดีตามแบบแผนของศาลสถิตยุติธรรมทั้งหลายในโลก ทั้งนี้เพราะประธานศาลโลกและผู้พิพากษาอีกหลายคนเป็นคอมมิวนิสต์และอีกหลายคนไม่ปรารถนาดีต่อประเทศไทย”

หลวงตะลุมบอนฯ ขบกรามกรอดจนกระทั่งฟันปลอมของท่านเผยออกมาต้องรีบยกมือขึ้นยัดเข้าไว้ตามเดิม

“ใช่ คนไทยทุกคนย่อมเข้าใจอย่างท่านศาสตราจารย์ ถ้า-ขณะนี้ผมกำลังหัวเสียและมีอารมณ์ร้ายเกี่ยวกับเรื่องเขาพระวิหาร ฉะนั้นโปรดอย่าฟังพูดลัฟฟอกหรือพูดเล่นกับผม ดีไม่ดีผมอาจจะเห็นหน้าพวกคุณเป็นเขมรก็จะเจ็บตัวไปเปล่า ๆ”

นิกรกระซิบกับ พ.อ. กิมหงวนเบา ๆ

“ดูวะ นัยน์ตาโตเกือบเท่าไข่แมว”

อาเสี่ยอมยิ้มแล้วกระซิบตอบ

“แมวมันมีไซท์ไหนเล่า”

นิกรยิ้มเหย ๆ

“ก็ที่เป็นพวงอยู่โคนหางมันไม่ใช่ไซท์มันหรือ”

เสี่ยหงวนหัวเราะเบา ๆ

“นั่นมันกินไม่ใช่ไซท์”

หลวงตะลุมบอนฯ มองดูสองสหายอย่างเดือดดาลแล้วตวาดแว๊ต

“คุณสองคนคิดว่าเรื่องไซท์แมวสำคัญกว่าเรื่องเขาพระวิหารยังงั้นหรือ แมวมันจะมีไซท์หรือไม่เป็นเรื่องของนักสัตวศาสตร์ คุณเป็นนายทหารควรจะสนใจเฉพาะเรื่องของการทหารและการป้องกันประเทศชาติของเราเท่านั้น คุณรู้ไหมว่าเขมรได้ส่งกำลังทหารเข้าประชิดพรมแดนไทยเราแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้นทันที

“ก็ตีชิลกับคุณหลวง เราจะได้เหยียบมันให้แหลกถ้ามันบุกเข้ามา”

หลวงตะลุมบอนฯ ยิ้มออกมาได้หันมาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“ผมได้รับรายงานด่วนจากชายแดนหลายด้านด้วยกัน หน่วยลาดตระเวนของเราได้รายงานวิทยุอย่างละเอียด ทหารเขมรหนึ่งกองพันเข้าประชิดเมืองตราดแล้ว ทางด้านสุรินทร์มีทหารเขมรซึ่งยังคงคาดคะเนไม่ได้ว่ามีจำนวนเท่าไรกำลังเคลื่อนที่เข้ามาทางเขาพระวิหาร และทางชายแดนอรุณประเทศ เขมรส่งทหารมาที่ด่าน

ปอยเปต แนวรบของเขมรยาวไปทางทิศเหนือของสถานีปอยเปตถึงบ้านหนองตอ และเป็นแนวยาวไปทางใต้ สถานีปอยเปตถึงบ้านคลองน้ำใส ทหารเขมรได้ดัดแปลงภูมิประเทศสร้างรังปืนขึ้นอย่างรีบเร่ง บนสถานีปอยเปต มีปืนต่อสู้อากาศยานหลายกระบอก ตามแนวชายคลองฝั่งตรงข้ามกับเขตไทย มีทหารเขมรไม่น้อยกว่า สามกองพัน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ นิ่งฟังด้วยความสนใจยิ่ง

“ท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดท่านได้สั่งการไปแล้วอย่างไร และท่านว่าอย่างไรบ้างครับ”

“ท่านสั่งให้ตำรวจชายแดนเตรียมพร้อม ถ้าทหารเขมรเคลื่อนเข้ามาในเขตของเราก็ให้ยิงทันที ในเรื่องการตัดสินใจของศาลโลกท่านว่าไทยไม่ได้รับความยุติธรรมจากคณะตุลาการศาลโลกซึ่งมีพวกคอมมิวนิสต์รวมอยู่ด้วยหลายคน เราจะยอมรับนับถือคำตัดสินหรืออำนาจศาลโลกไม่ได้ และขณะนี้ไทยก็ไม่ได้เป็นสมาชิกของศาลโลกแล้ว ท่านสั่งให้กองทัพของเราทั้งสามทัพเตรียมรบ และส่งกำลังทหารบางหน่วยไปเตรียมปะทะกับเขมรแล้ว กองพันนาวิกโยธินของเราจะขี้นทหารเขมรให้แตกถ้าบุกเข้ามาทางจันทบุรีหรือตราด”

นิกรทุดตัวนั่งในอากาศและทำเหมือนกับว่าเขานั่งเก้าอี้ตัวหนึ่ง กิมหงวนกับพลและ ดร. ดิเรก แลเห็นเข้าก็ทำตามซึ่งปรากฏว่าสี่สหายนั่งเก้าอี้ลมได้แนบเนียนมาก โดยเฉพาะสี่สหายนั่งไขว่ห้างเสียด้วย เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาปริบๆ มองดูคณะพรรคสี่สหายแล้วท่านก็ทุดตัวลงนั่งเก้าอี้ลมเช่นเดียวกัน

“นั่งซีครับคุณหลวง ยืนคุยกันเมื่อขาเปล่าๆ คุณหลวงไม่ชอบนั่งเก้าอี้จริงนั่งเก้าอี้ลมก็ได้ เชิญตามสบายเถอะครับอย่าเกรงใจเลย”

ท่านรองผู้บัญชาการทหน้าชอบกล

“อ้อ ผมจำได้ว่าผมเคยนั่งเก้าอี้ลมที่บ้านนี้สองสามครั้งแล้ว เอานั่งก็นั่ง” พุดจบท่านนายพลอวูโสก็นั่งลงบนเก้าอี้ลมตัวหนึ่ง ด้วยความลำบากยากใจไม่น้อยเพราะน้ำหนักตัวของท่านไปรวมกันที่กัน

เจ้าแห้วถือถาดใส่ถ้วยกาแฟพร้อมมีจานรองหนึ่งถ้วยพร้อมด้วยกระป๋องบุรี่ควินละเอียดและไม่ขีดไฟวางอยู่บนถาดเงินเดินเข้ามาในห้องรับแขก พอแลเห็นพวกเจ้านายและท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดนั่งเก้าอี้ลมสนทนากันอย่างหน้าตาเฉย เจ้าแห้วก็หยุดชะงักแล้วสะดุ้งโหยง

นิกรจึ้ยปากบ่นไปบอกให้เจ้าแห้วให้นำกาแฟมาเสิร์ฟให้คุณหลวงตะลุมบอนฯ เจ้าแห้วยืนลังเลใจอยู่สักครู่ก็วางถาดเงินใบนั้นลงบนขอบหน้าต่างโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่งมาตั้งข้างท่านนายพลอวูโสแล้วกลับไปยกถาดมวาทบนโต๊ะ

“อ้า-รับประทานกาแฟซีครับ” เจ้าแห้วพุดนอบน้อม

“ขอบใจ ขอบใจมากแห้ว เธอไปยืนข้างประตูห้องนั่นแหละคอยฟังคำสั่งฉัน”

หลวงตะลุมบอนฯ ถือวิสาสะหยิบถ้วยกาแฟขึ้นมาถือ ท่านลืมนึกไปว่าท่านนั่งเก้าอี้ลมจึงยกขาขึ้นไขว่ห้างทันทีนั่นเองคุณหลวงก็ล้มลงกับกระแทกพื้นอย่างไม่เป็นท่า ถ้วยกาแฟร่อนหลุดกระเด็นไปจากมือแตกกระจายบนพรมเคราะห์ดีที่ไม่เปรอะเปื้อนเสื้อฟอร์มของท่าน ท่านรองรีบผลุนผลันลุกขึ้นแล้วผินหัวเราะ

“เมื่อพวกคุณสมัครใจนั่งเก้าอี้ลมกันก็ตามใจ ผมยินดีกว่า บอกตามตรงผมไม่มีใครถนัดครับ ต้องนั่งขึ้นตัวตลอดเวลาเพราะมันจะล้มเสียเรื่อยแล้วก็มักจะเพลือดคิดว่านั่งเก้าอี้จริงๆ”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างลุกขึ้นยืนแล้วหัวเราะขึ้นพร้อมกัน เจ้าแห้วรีบเข้ามาเก็บเศษถ้วยกาแฟและหาผ้าเช็ดมาเช็ดพรมเปอรเซียสีใหญ่ พลสั่งให้เจ้าแห้วไปชงกาแฟมาต้อนรับท่านรองอีก

หลวงตะลุมบอนฯ ได้เห็นหน้าได้พูดคุยกับคณะพรรคสี่สหายของเราอารมณ์ที่เคร่งเครียดของท่านก็แจ่มใสขึ้นทีละน้อย ซึ่งคุณหลวงยอมรับว่า พล, นิกร, กิมหงวน, และ ดร. ดิเรกสามารถทำให้ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดร่วมสังสรรค์ร่วมสนทนาด้วยมีอารมณ์ขันตลอดเวลา ทั้งนี้ก็เพราะคณะพรรคสี่สหายมีนิสัยสนุกสนานร่าเริงและมีความปรารถนาดีต่อกันทุกคน ไม่เคยเป็นศัตรูของใครนอกจากกำลังเป็นศัตรูกับเขมรในขณะนี้

“คนทำสวนที่บ้านผมชื่อนายเจียเป็นเขมร” คุณหลวงพุดเสียงหนักๆ “มันทำงานอยู่กับผมมา ๑๐ ปีแล้ว ชื่อสัตย์ดีมาก แต่เมื่อเขมรเป็นศัตรูสำคัญของไทยเราผมก็ไม่สามารถจะเลี้ยงดูจ่ายเจียได้ต่อไป”

“ท่านไล่มันออกไปหรือครับ” พลถามยิ้มๆ

หลวงตะลุมบอนฯ ผินหัวเราะ

“เปล่า ไม่ได้โล้มันออกหรอกคุณ แต่ผมยังมันทั้งเมื่อเช้านี้เอง พอได้ฟังวิทยุภาคเช้าประกาศข่าวว่า ศาลโลกตัดสินให้ไทยคืนเขาพระวิหารให้เขมรผมก็เรียกอ้ายเจียมมาพบแล้วก็ยิงมันทั้งด้วยซุบเปอรคอลลท์คู่มือของ ผม”

“ถูกไหมครับ” กิมหงวนถาม

“ถูกหรือไม่ถูกผมไม่รู้ เห็นแต่มันวิ่งหนีออกไปจากบ้านผม แล้วผมก็รีบแต่งตัวมาหาพวกคุณ”

อาเสี่ยพยักหน้ารับทราบ

“ถ้ายังงั้นนายเจียมคงกลับไปตายเมืองเขมรนะครับ แบบยิงนกแล้วให้ไปตายจริง”

“ผมก็ว่ายังงั้นแหละ อ้า-พูดเรื่องราชการกันเสียทีเท่าที่ผมมาหาพวกคุณก็เพื่อจะสั่งให้ทุกคนรวมทั้ง สิบเอกแห้วเดินทางไปเขาพระวิหารตอนบ่ายวันนี้เพื่อไปควบคุมดูแลแก้ไขซ่อมแซมเครื่องรับส่งวิทยุที่นั่นให้ใช้งานได้ดีทุกขณะ นอกจากนี้ถ้ากองทหารเขมรบุกเข้ามาพวกคุณก็จะได้สมทบกับตำรวจชายแดนสู้รบกับมัน เวลา ๑๓.๐๐ น. รถของกองทัพบกจะมารับพวกคุณที่นี้ซึ่งเป็นรถเก๋งขนาดใหญ่รวมสองคัน” แล้วท่านก็ยิ้มให้นายแพทย์ หม่อม “ท่านศาสตราจารย์เข้าใจคำสั่งผมดีแล้วสินะ”

“ครับ เข้าใจครับ เพื่อป้องกันเขาพระวิหารและเพื่อประเทศชาติที่รักของเรา พวกผมพร้อมแล้วครับ ที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง ผมจะเตรียมยาและเครื่องเวชภัณฑ์ไปด้วย ถ้าตำรวจชายแดนที่ยึดที่มันอยู่บนเขาพระวิหาร บ่วยใช้ไม่สบายผมจะได้ช่วยรักษาพยาบาล”

ท่านนายพลอาวุโสก็มึนศีรษะเล็กน้อย

“เป็นความคิดที่น่าสรรเสริญมากเชียวครับถ้าเช่นนั้นก็โปรดเตรียมตัวได้ ผมจะรีบไปกองบัญชาการ ทหารสูงสุดเดี๋ยวนี้เพราะสามโมงตรงจะมีการประชุมนายทหารชั้นผู้ใหญ่ทั้งสามทัพเกี่ยวกับเรื่องเตรียมรับมือเขมร ซึ่งเราเชื่อว่าเขมรจะต้องบุกเราในเร็ววันนี้เพราะถือว่าเขาพระวิหารเป็นของมันแล้วตามคำสั่งของศาลโลก”

“เดี๋ยวนะครับ คุณหลวง” พ.อ. กิมหงวนพูดขึ้นทันที “พวกเราทั้งหมดนี้มีหวังไปตายหรือเปล่าครับ”

“อ้อ ร้อยเปอร์เซ็นต์เชียวครับถ้าเขมรบุกพวกคุณก็คงสู้ตายไม่ยอมทิ้งเขาพระวิหารนี่กลับมา”

เสี่ยหงวนยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ถ้ายังงั้นผมขอบครับ ตายด้วยการสู้รบกับข้าศึก ตายในสนามรบดีกว่าตายบนที่นอน”

ท่านรองผู้บัญชาการยื่นมือให้สืสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ จับโดยทั่วหน้ากัน

“พวกคุณจะต้องไปอยู่ที่นั่นจนกว่าผมจะเรียกครับ ขอให้ทุกคนสวัสดิมีชัยนะครับ อย่าลืมว่าตัวตายดีกว่า ชาติตาย ถ้าเขมรบุกเราต้องสู้แหละ โดยเฉพาะท่านศาสตราจารย์นายพลดิเรกผมจะให้เป็นผู้บังคับบัญชาตำรวจ ชายแดนบนเขาพระวิหารนั้นด้วย ใครสงสัยอะไรถามผม ผมจะรีบกลับละครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามทันที

“คุณหลวงยังไม่ได้บอกรายละเอียดในการเดินทางของพวกเราให้พวกเราทราบเลยครับ”

หลวงตะลุมบอนฯ ยิ้มให้ท่าน พ.อ. เจ้าคุณปัจจนิกฯ

“ก็ไม่มีอะไรครับได้เท่า บ่ายโมงรถจะมารับที่นี้พาไปสนามบินดอนเมือง บ่ายสองโมงเครื่องบินพิเศษ ซึ่งเป็นเครื่องบินลำเลียงจะพาได้เท่ากับคุณทั้งสี่และสิบเอกแห้วออกจากสนามบินดอนเมืองตรงไปเขาพระวิหารที่ จังหวัดสุรินทร์และเมื่อไปถึงจุดหมายแล้วทุกคนก็กระโดดร่มลงที่นั่น ถ้าร่มของใครไม่กางก็เฝ้าถ้ำรอดตาย ไปปฏิบัติหน้าที่ต่อไป”

สืสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างสะดุ้งโหยงและกลืนน้ำลายพร้อมๆ กัน นิกรท่าตาละห้อยกล่าวถามขึ้น ด้วยเสียงสั่นเครือ

“เรื่องโดดร่มพวกเราไม่ชำนาญหรอกครับเพราะพวกเราไม่ใช่ทหารหรือโปลิศพลร่ม ทำไมไม่ให้เราบิน ไปลงโคราชแล้วขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปเขาพระวิหารละครับ”

“เรื่องนี้ผมปรึกษากับกองทัพอากาศเขาแล้ว วันนี้ตอนบ่ายจะมีฝนและพายุทั่วทั้งภาคอีสาน เฮลิคอปเตอร์ไม่สามารถจะทำการบินได้ แล้วก็ขณะนี้ทหารของเราทางด้านอีสานมีความจำเป็นต้องใช้ เฮลิคอปเตอร์มาก ที่ดอนเมืองเหลืออยู่เพียงลำเดียว แต่ว่าไม่มีใบพัด ลูกล้อก็ไม่มี ไปเครื่องบินดีกว่าครับ การโดดร่มเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับพวกคุณผมรู้ดี”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้าแบ่

“ตัวผมมันอ้วนใหญ่รุ่มมันอาจจะขาดได้ ถ้ารุ่มขาดผมก็คงท่งทึง”

หลวงตะลุมบอนฯ ชมวดคิ้วย่น

“ตายเพื่อชาตินะครับใต้เท้า ถ้ารุ่มขาดหรือไม่กางใต้เท้าก็จะได้เลื่อนยศเป็นจอมพล”

“จอมพลปี่ไซ้ใหม่ล่ะ เอากระดูกใส่ปี่บั้งส่งมากรุงเทพฯ”

ท่านนายพลอาวุโสหัวเราะชอบใจ

“เรื่องตายถ้าถึงที่ตายไม่ต้องโศกเศร้าก็เป็นลมชักดิ้นชักงอตายไปเองครับ ใต้เท้าควรจะภาคภูมิใจ

ที่กองบัญชาการทหารสูงสุดส่งใต้เท้ากับลูกหลานของใต้เท้าไปป้องกันเขาพระวิหารเป็นหน่วยแรก เราได้ปรึกษากันแล้วเห็นว่าเครื่องรับส่งวิทยุชิ้นสำคัญมาก ถ้าเกิดชำรุดเสียหายก็ส่งข่าวไม่ได้แต่เมื่อศาสตราจารย์กับคณะไปอยู่ประจำที่นั่น ก็สามารรถที่จะแก้ไขซ่อมแซมได้ทันการ”

นายพลดิเรกยิ้มแทบแค้นแตก

“อ้อไร เรื่องแก้ไขเครื่องรับส่งวิทยุผมหลับตาซ่อมยังได้ครับ ง่ายเหลือเกิน เอาขวานจามให้พังทั้งเครื่องจนแหลกละเอียดผมก็ซ่อมได้ นักวิทยาศาสตร์มือชั้นผมแล้วโว้ยใจเออะครับ”

นิกรเอื้อมือเขียนเช็คสโปกนายพลร่างเล็กแล้วพูดเบาๆ

“คุณหลวงครับอย่าลืมนั่งให้เครื่องบินเอาอาหารไปส่งพวกผมนะครับ เขมรผมไม่กลัวผมกลัวอดข้าวเท่านั้น”

หลวงตะลุมบอนฯ ยกมือขวาตบ่านิกรเบาๆ

“ผมจะพยายามให้เขาส่งเสบียงอาหารไปให้ แต่ถ้าผมลืมนิเวศของเขาก็คงเป็นข้อหาฆาตพยาบาลผมเลย งานผมตั้งสามกองทัพนับยุ่งมาก บางทีก็อาจจะลืมนิดเหมือนกัน อย่างไรก็ตามถ้าผมไม่ได้ส่งเสบียงไปให้ผักหญ้าบนภูเขาก็พอจะประทังชีวิตคุณไปได้ไม่ใช่หรือ”

“แล้วกัน” นิกรอุทาน “ผมไม่ใช่มันนะครับคุณหลวง”

เจ้าแห้วถือถาดเงินขนาดกะทัดรัดใส่ถ้วยกาแฟร้อนและจานรองเดินเข้ามาในห้องรับแขก และตรงเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าท่านนายพลอาวุโส ยืนถนัดให้หลวงตะลุมบอนอย่างนอบน้อม

“รับประทานถ้าแก้วนี้พลัดตกอีกจะก่อรับประทานต้องติดไฟต้มน้ำเป็นเรื่องใหญ่เสียวนะครับ กาแฟในกาที่ต้มเหลือเพียงแก้วสุดท้ายพอดี”

หลวงตะลุมบอนฯ หัวเราะเบาๆ ยกถ้วยกาแฟที่อุ่นๆ ขึ้นชดแล้วยิ้มให้คณะพรรคสี่สหาย ท่านบ่นว่าท่านยังไม่ได้รับประทานอาหารเช้า แต่ก็เลยเวลามาแล้วก็หายหิว ท่านนายพลตีหมาแปะประมาณครึ่งถ้วยก็ส่งให้เจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

“เธอเตรียมตัวไปเขาพระวิหารกับพวกเจ้านายของเธอได้แล้วลิบเอกแห้ว”

“ครับ ผมทราบแล้วครับ” เจ้าแห้วพูดยิ้มๆ คุณหลวงชมวดคิ้วย่น

“เอ๊ะ ทำไมแกรู้ล่ะ ตอนที่ฉันพูดกับพวกเจ้านายของแกไม่ได้ในห้องรับแขกนี่นา คุณพลใช้ให้แกไปซังกาแฟมาให้ฉันอีกแก้วหนึ่ง”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานผมให้ละม่อมเขาซังกาแฟให้ครับแล้วผมยืนแอบฟังอยู่ที่ห้องโถงข้างประตูที่ติดต่อกับห้องรับแขกครับ”

“อ้อ นิสัยของแกชอบแอบฟังอย่างนี้เสมอหรือ”

“ครับ รับประทานถ้าไม่ได้แอบฟังก็แอบดูครับ”

หลวงตะลุมบอนฯ หันมายิ้มให้คณะพรรคสี่สหาย

“สวัสดีครับ”

ทุกคนต่างยกมือไหว้ท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดแล้วตามออกไปส่งหน้าตึกใหญ่ยืนรวมกลุ่มมองดูท่านนายพลอาวุโสขึ้นไปนั่งบนรถเซฟโรเล็ตแก๊งสี่ตัวคันใหญ่ แล้วรถคันนั้นก็แล่นออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างเข้มข้ม รถตรวจการของสารวัตรทหารบกคันหนึ่งซึ่งมีสารวัตรรวม ๔ คนอยู่ในรถได้ติดตามไปในระยะกระชั้นชิดทำหน้าที่คุ้มกันหลวงตะลุมบอนฯ ในฐานะที่ท่านเป็นรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดคนหนึ่ง

ทุกคนยอมปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด

อีกครั้งหนึ่งที่ พล, นิกร, กิมหงวน, ดร. ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิกฯ แต่งเครื่องแบบนายทหารสวมหมวกเหล็กและมีเครื่องสนามครบครัน แต่นอนอินทนูนั้นไม่ได้ติดดาวบอกเครื่องหมายยศ ส่วนเจ้าแก้วแต่งเครื่องแบบสิบเอกอย่างสง่างามสวมหมวกเหล็กมีเครื่องสนามพร้อม

การส่งนายพลดิเรกกับคณะไปหาพระวิหารเพื่อทำหน้าที่เป็นช่างวิทยุ และสังเกตการเคลื่อนไหวทางฝ่ายเขมรได้เป็นไปตามคำสั่งด่วนและลับเฉพาะของท่านนายพลอาวุโสหลวงตะลุมบอนสุดสุด รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดทุกประการ ทางกองทัพอากาศเตรียมเครื่องบินลำเลียงไว้เครื่องหนึ่งพร้อมด้วยนักบินและเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินพร้อมเสร็จก่อนเวลา ๑๑.๐๐ น.

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้วมาถึงสนามบินของกองทัพอากาศที่ดอนเมืองก่อนเวลา ๑๔.๐๐ น. เล็กน้อย มีทหารชั้นนาวาอากาศเอกกับนายทหารชั้นผู้น้อยอีกห้าหกคนมาคอยต้อนรับให้ความสะดวกแก่คณะพรรคสี่สหายของเราตามคำสั่งของท่านรอง ซึ่งคำสั่งนี้เป็นคำสั่งลับจริงๆ แม้กระทั่งนักบินเองก็ไม่ทราบว่าเขาจะนำเครื่องบินไปไหน รู้แต่ว่าพานายพลดิเรกกับคณะเดินทางจากสนามบินดอนเมืองในเวลา ๑๔.๐๐ น. น.อ. นภา เทินลม รองผู้บังคับกองบินลำเลียงซึ่งมาคอยต้อนรับก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าคณะพรรคสี่สหายจะเดินทางไปไหน เพราะตามคำสั่งให้จัดเครื่องบินไว้หนึ่งเครื่อง พร้อมด้วยนักบินและเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินและให้เตรียมร่มชูชีพไว้ ๖ ร่ม ร่มบรรทุกสัมภาระขนาดกลางอีก ๒ ร่ม

ขณะนี้พระอาทิตย์ซักรดเข้ามาเมฆ สนามบินดอนเมืองจึงร่มเย็นเครื่องบินประจัญบานของกองทัพอากาศไทยและของประเทศภาคีซีโต้จอดอยู่เรียงรายในสภาพเตรียมพร้อม เครื่องบินยักษ์ซึ่งเป็นเครื่องบินลำเลียง ๔ เครื่องยนต์แบบโกลิบบาสเตอร์ของกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกาจอดรวมอยู่ ๒ เครื่องทางด้านสนามบินพาณิชย์มีเครื่องบินโดยสารเครื่องหนึ่งกำลังลงสู่สนาม

รถเก๋งตราจังก์สองคันแล่นตามรถจี๊ปวิลลี่ของกองทัพอากาศตรงเข้ามาจอดริมทางวิ่งเบื้องหน้าเครื่องบินสองเครื่องยนต์ของกองทัพอากาศที่จะพาคณะพรรคสี่สหายของเราเดินทางไปสู่เขาพระวิหาร เขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่งซึ่งอยู่ในเทือกของเขาตงเร็กหรือตงรัก และขุนเขาตงรักนั้นก็คือเส้นกันเขตแดนระหว่างไทยกับขะแม้นนั่นเอง

รถทั้งสามคันแล่นมาต่อท้ายกัน สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างพากันลงมาจากรถฟอร์ดเก๋งซึ่งจอดจ่อหลังจี๊ปวิลลี่ของกองทัพอากาศ ในเวลาไล่ๆ กันเจ้าแก้วก็ลงมาจากตอนหน้ารถโอสโมบิลคันหลังสุด มีนายสิบแห่งกองบัญชาการทหารสูงสุด ๓ คนติดตามลงมาด้วย

น.อ. นภา เทินลม เลืออากาศในวัย ๔๐ เศษ พานายทหารอากาศเข้ามาต้อนรับนายพลดิเรกกับคณะทันที ต่างฝ่ายต่างกระทำความเคารพกันและโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าแก้วกับนายสิบทั้งสามคนก็ช่วยกันลำเลียงหีบไม้ขนาดใหญ่รวมสองหีบออกมาจากท้ายรถโอสโมบิลเก๋ง หีบใบหนึ่งบรรจุปืนกลมือกระสุนและลูกระเบิดมืออีกใบหนึ่งบรรจุยาและเครื่องเวชภัณฑ์ เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ เท่าที่จำเป็น

รองผู้บังคับกองบินลำเลียงมองเจ้าแก้วกับนายสิบสามคนซึ่งช่วยกันหามหีบสองหีบไปขึ้นเครื่องบินหมายเลข ๑๓ ผู้ช่วยผู้บังคับกองบินลำเลียงกล่าวกับ พ.อ. กิมหงวนอย่างสนิทสนม

“นั่นหีบอะไรครับ ผู้การ”

พ.อ. กิมหงวนลั่นศรัทธาแล้วยิ้มด้วยมุมปากข้างขวา

“เสียใจครับ เป็นความลับบอกไม่ได้”

“เอ๊ะ” น.อ. นภาอุทาน “ก็เพื่อผู้การกับเพื่อนๆ เขาเอไรอินบรรจุไว้ในหีบนั้นจะว่ายังไงครับ”

เสี่ยหงวนซักโมโห

“เถอะน่า เพลียงพล้าผมยอมติด ผมเอาไปเพียงสองพันแค้ปซูลเท่านั้นเอง ของพันเอกนิกรเขาณะไม่ใช่ของผมหรอก”

“อ้าว” นิกรเอ็ดตะโร “อยู่นอกคุงสบายดีแล้วอย่าหาเรื่องให้กันย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุกหน่อยเลยวะ” แล้วเขาก็หันมายิ้มให้ น.อ. นภา “อาวุธของพวกเราทั้งยาและเครื่องอุปโภคบริโภคครบ แต่ส่วนมากเป็นเครื่องบริโภค”

หีบไม้สองหีบถูกนำขึ้นไว้บนเครื่องบินแล้ว นายสิบสามคนพากันลงบันไดมาจากเครื่องบินเครื่องนั้น แต่เจ้าแห้วคงยืนเต๊ะท่าอยู่ที่ประตูเครื่องบิน น.อ. นภา เทีนลม ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วกล่าวกับ ดร. ดิเรก อย่างนอบน้อม

“อาจารย์บอกผมหน่อยได้ไหมครับว่า อาจารย์กับคณะจะเดินทางไปไหน”

นายพลดิเรกอมยิ้มแล้วสิ้นศรัทธา

“เสียใจผมบอกคุณไม่ได้ ก่อนจะออกจากบ้านท่านรองผู้บัญชาการได้โทรศัพท์มาถึงผม สั่งกำชับว่า ห้ามไม่ให้บอกใครเป็นอันขาดว่าเราจะไปไหนกัน”

รองผู้บังคับกองบินล่ำเสียงทำหน้าที่ชอบกล เขาหันมาทางเรืออากาศเอกคนหนึ่งซึ่งเป็นนักบินประจำเครื่องบิน

“เราจะทำอย่างไรดี ในเมื่ออาจารย์ไม่ยอมบอกเราว่าท่านกับคณะจะไปไหน”

ร.อ. บัญญัติ บินคล่อง ยกมือวันทยาหัตถ์ ดร. ดิเรก แล้วกล่าวถามอย่างนอบน้อม

“กรุณาบอกผมเถอะครับว่าท่านอาจารย์กับคณะจะเดินทางไปไหน ผมเป็นนักบินประจำเครื่องบินนี้ครับ”

นายแพทย์หนุ่มโหม่มือ

“ไม่จำเป็นต้องรู้หรอกน่า คุณมีหน้าที่ขับเครื่องบินขึ้นจากสนามก็แล้วกัน ขึ้นไปเสียก่อนแล้วผมจะบอกคุณว่าพวกเราจะไปไหน”

“ว่า” ร.อ. บัญญัติตรง “ก็เพื่อขึ้นไปแล้วอาจารย์บอกผมว่าอาจารย์กับคณะจะเดินทางไปมอสโคว์ละครับ”

นายพลดิเรกทำคายนแล้วตวาดลั่น

“ไปหาหอกอะไร”

นักบินหัวเราะหึๆ หันไปมองดูเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินรวม ๓ คน แล้วพยักเพยิดกับพรรคพวกของเขา

“ไปไว้อย่างไรได้ เผลอเวลาอีก ๕ นาทีเท่านั้น”

ช่างเครื่องซึ่งเป็นจ่าอากาศโทกล่าวถามนักบินเบาๆ

“เติมน้ำมันหรือยังครับลูกพี่”

“หา ไม่รู้เรอะ เมื่อเช้าแกเติมหรือเปล่านั้น”

ช่างเครื่องนั่งคิดแล้วพูดตบตบ

“ไปเถอะครับ มือชั้นลูกพี่แล้วถึงน้ำมันหมดก็เอาเครื่องบินลงได้ ถึงไม่ได้เติมน้ำมันแกก็คงยังเหลืออยู่บ้าง”

นักบินพาเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินเดินไปขึ้นเครื่องบินลำนั้น ถ้อยคำที่ช่างเครื่องกับนักบินสนทนาโต้ตอบกันทำให้คณะพรรคสี่สหายรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามผู้ช่วยบังคับกองบินล่ำเสียงทันที

“คุณนภา นักบินคนนี้นะใครนะ”

“เรืออากาศเอกบัญญัติ บินคล่อง ครับ”

“บินเป็นหรือเปล่า”

น.อ. นภายิ้มเล็กน้อย

“แกเป็นเรืออากาศครับ อยู่ฝูงไอโฟนประจัญบานแห่งกองบินยุทธการมาแล้ว แต่ชอบบินต่ำกว่า ๓,๐๐๐ ฟิต และชอบบินผาดแผลงเฉี่ยวบ้านแฟนของแกบ่อยๆ เลยกุ๊กย้ายมาเป็นนักบินฝูงนี้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้ารับทราบ

“เครื่องบินลำนี้เป็นเครื่องบินล่ำเสียงสองเครื่องยนต์ คุณแน่ใจหรือว่าคุณนภาจะไม่เผลอตัวคิดว่ามันเป็นเครื่องบินไอโฟนประจัญบาน ถ้าแกคึกขึ้นมาแสดงท่าผาดโผนพวกผมก็จะแยะไปตามกัน”

รองผู้บังคับการหัวเราะ

“ก็เห็นจะไม่เป็นอะไรหรอกครับ อย่างมากก็หัวร้างข้างแตกเท่านั้น แต่ผมสั่งกำชับแกไว้แล้วครับ ให้บินดีๆ หน่อย”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“ช่วยเปลี่ยนเครื่องบินให้เราใหม่เถอะครับ คุณนภา”

รองผู้บังคับกองพันมามองดูนายพลดิเรกอย่างแปลกใจ

“ทำไมล่ะครับ ท่านอาจารย์”

ดร. ดิเรก ชี้ไปที่ลำตัวเครื่องบิน

“หมายเลข ๑๓ ผมไม่ชอบ ผมเป็นคนถือโชคลางเหมือนฝรั่ง”

ทันใดนั้นเองแมวดำตัวใหญ่ตัวหนึ่งก็เดินร่อนห่างๆ ผ่านประตูเครื่องบินกระโดดลงบันไดมาที่สนามบิน

ดร. ดิเรกแลเห็นเข้าก็เย้รวาบไปหมดทั้งตัว

“มายก็อด...เลข ๑๓ และแมวดำคือกลางร้าย ขึ้นไปเครื่องบินลำนี้พวกเราคงมุ่งมุ่งไปตามกัน”

พลยกมือขวาตบ่านายพลดิเรกแล้วพูดพลบใจ

“นักรบยอมไม่ถือโชคลาง แมวดำก็เป็นแมวธรรมดาแน่นแหละ และเลข ๑๓ ก็ไม่ได้หมายถึงโชคร้ายอะไร”

“โน้” นายพลดิเรกร้องลั่น แล้วหันมาทาง น.อ. นภา รองผู้บังคับกองบินลำเลียง “คุณนภาที่รัก ผมขอร้องให้คุณหาสีมาลบเลข ๑๓ ออก แล้วเขียนหมายเลขเครื่องบินลำนี้เสียใหม่ให้เป็นเลขอะไรก็ได้”

รองผู้บังคับกองบินลำเลียงหัวเราะเบาๆ

“ถ้าผมทำตามคำขอของอาจารย์ ผมก็ถูกขึ้นศาลทหารเท่านั้นแหละครับ เพราะเครื่องบินแต่ละเครื่องต้องมีประวัติของมันนับตั้งแต่เริ่มเข้าประจำการกองทัพอากาศ หมายเลขประจำเครื่องบินไม่มีใครเปลี่ยนได้หรอกครับ มันจะปรากฏอยู่อย่างนี้จนกว่าเครื่องบินจะถูกจำหน่ายว่าหักพังเสียหายใช้การไม่ได้อีก”

ดร. ดิเรกมองดู น.อ. นภาอย่างเคืองๆ ใบหน้าของนายแพทย์หนุ่มเคร่งเครียดทันที

“ถ้ายังงั้น ผมจะพูดวิทุกกับท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดเดี๋ยวนี้ เพื่อขออนุญาตเปลี่ยนหมายเลขเครื่องบินลำเลียงเครื่องนี้ให้ได้” พูดจบนายพลดิเรกก็หมุนตัวกลับเดินตรงไปที่รถเซฟโรเล็ตแก๊งแล้วเปิดประตูขึ้นไปนั่งตอนหน้ารถ โดยไม่สนใจกับนายสิบคนขับรถซึ่งยืนวันทยาหัตถ์อยู่ข้างรถคันนั้น

ดร. ดิเรก ใช้เครื่องรับส่งวิทยุประจำรถพูดติดต่อกับกองบัญชาการทหารสูงสุดที่กระทรวงกลาโหมทันที
“สักครู่นี้ขอเรื่องตะโกนเรียกรองผู้บังคับกองบินลำเลียงซึ่งรู้จักคุ้นเคยกับเขามานานแล้ว เพราะเคยเป็นลูกศิษย์ของเขาคนหนึ่ง “คุณนภาเชิญมานี่หน่อยครับ ท่านรองจะพูดกับคุณ”

น.อ. นภาทำหน้าที่หน้าตักเขาวิ่งเหยาะๆ มาที่รถเซฟโรเล็ตแก๊งตรงจักรทันที นายพลดิเรกเรียกขึ้นมานั่งบนรถแล้วส่งวิทยุโทรศัพท์ให้

“ฮัลโหล กระผมนาวาอากาศเอกนภา เทินลม รองผู้บังคับกองบินลำเลียงพูดครับผม”

มีเสียงหลวงตะลุมบอนๆ พูดอย่างคุดิน

“ผมไม่เข้าใจเลยเท่าที่คุณไม่ยอมทำตามความประสงค์ของท่านนายพลศาสตราจารย์ดิเรกที่ขอให้เปลี่ยนหมายเลขเครื่องบิน ตามคำสั่งของผมคุณน่าจะเข้าใจดีแล้ว ผมสั่งให้คุณอนุโลมตามความประสงค์ของท่านศาสตราจารย์ดิเรกทุกสิ่งทุกประการ ในฐานะที่ท่านศาสตราจารย์เป็นบุคคลสำคัญยิ่งในการป้องกันประเทศชาติของเรา คุณเป็นเขมรหรืออย่างไรตอบผมซิ”

น.อ. นภาเย้รวาบไปหมดทั้งตัว น้ำเสียงของท่านนายพลอาวุโสแสดงว่าโกรธเคืองเขามาก และเมื่อเจ้านายโกรธก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่เขาจะต้องออกสั่งขวัญแววน

“ได้โปรดเถอะครับ ท่านศาสตราจารย์ต้องการเปลี่ยนหมายเลขประจำเครื่องบินครับผม ท่านถือโชคลางชอบรับ เครื่องบินลำเลียงลำนี้หมายเลข ๑๓ ครับผม”

เสียงหลวงตะลุมบอนๆ จู๋ปาก น.อ. นภา ได้ยินถนัด

“ก็ให้ท่านเปลี่ยนซีแล้วกัน คุณรู้ไหมว่าท่านศาสตราจารย์กับคณะของท่านไม่ใช่นายทหารประจำการอันแท้จริง ท่านเป็นนายทหารพิเศษของกองทัพบก ถ้าท่านเกิดน้อยใจขึ้นมา ท่านกับพรรคพวกของท่านลาออกจากราชการเราจะทำอะไร ฟังผมคุณนภาให้คุณทำตามความประสงค์ของท่านศาสตราจารย์และคณะของท่านทุกสิ่งทุกประการ มีอะไรเสียหายผมรับรองแล้วสิ้นปีนี้ผมจะให้คุณอีกสองชั้น แต่ถ้าคุณขัดใจท่านศาสตราจารย์ ผมจะปลดคุณออกจากราชการในฐานะทำให้ราชการเสียหาย”

รองผู้บังคับกองบินลำเลียงยี่มแป้น

“ครับผม ทราบคำสั่งของท่านดีแล้วครับ กระผมจะตามใจท่านศาสตราจารย์กับคณะของท่านทุกสิ่งทุกอย่าง”

“ดีมาก ผมจะบอกให้คุณรู้ว่าท่านศาสตราจารย์กับคณะของท่านสติไม่ใคร่จะดีนักใคร่จะตั้งใจไม่ได้ ผมเองยังต้องตามใจนี่นะ ท่านจะอย่างไรหรือจะเอาอย่างไรก็จัดการให้เป็นไปตามความประสงค์ของท่านเถอะ มีอะไรสงสัยอีกไหม”

“มีครับผม กระผมยังไม่ทราบเลยครับว่าท่านศาสตราจารย์กับคณะของท่านจะเดินทางไปไหน”

“อ้าว ท่านศาสตราจารย์ไม่ได้บอกคุณเรอะ”

“ท่านบอกว่าราชการลับบอกไม่ได้ครับ”

“วะ แล้วนักบินจะอย่างไร”

“นั่นนะซีครับ”

เสียงท่านนายพลอวูโสหัวเราะ

“ไปเขาพระวิหาร คุณช่วยบอกนักบินของคุณให้ทราบตามนี้ด้วย เมื่อไปถึงเขาพระวิหารแล้วท่านศาสตราจารย์กับคณะจะโดดร่มลงที่นั่น ให้นักบินผู้ช่วยอำนวยความสะดวกในเรื่องนี้เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับผม”

“ดีแล้ว เลิกกันนะ คุณรีบบอกให้ทราบในบังคับบัญชาของคุณไปเอาสิมาเขียนเบอร์เครื่องบินเสียใหม่ ความจริงเลข ๑๓ คนที่ถือมักจะประสบโชคร้ายจริงๆ จำไว้ว่าถ้าเครื่องบินเครื่องนี้ตก ท่านศาสตราจารย์กับคณะของท่านต้องเสียชีวิตคุณจะต้องถูกนำตัวขึ้นศาลทหารในข้อหาเป็นไส้ศึกของเขมร เลิกกันนะ”

น.อ. นภา วางหูโทรศัพท์ไว้ในที่ของมันตอนหน้ารถเซฟโรเล็ตท์แก๊งตามเดิม นายพลดิเรกยิ้มให้เขาแล้วกล่าวว่า

“คุณหลวงว่ายังไงคุณนภา”

ผู้ช่วยผู้บังคับกองลำเลียงยี่มแป้น

“ท่านสั่งให้ผมทำตามคำสั่ง และทำตามความประสงค์ของท่านอาจารย์กับคณะของท่านครับ”

ดร. ดิเรกยิ้มแก้มแทบแตก

“อไร อไร ผมทำงานเพื่อประเทศชาติ ถ้าใครขัดใจผมผมก็นอนอยู่บ้านดีกว่า คุณไปหาสีและแปรงทาสีมาให้ผมเถอะ ผมจะเขียนเลขศูนย์ต่อท้ายเลข ๓ อีกตัวเดียวเท่านั้นเครื่องบินลำเลียงเครื่องนี้จะได้กลายเป็นหมายเลข ๑๓๐ ไม่ใช่เลข ๑๓”

“ครับ ผมจะจัดการให้เป็นไปตามคำสั่งของอาจารย์โดยด่วน”

“เวรี่กู๊ด”

ทั้งสองพากันลงจากเซฟโรเล็ตท์แก๊งคันนั้น น.อ. นภายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ดีใจที่รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดสัญญาว่าจะขึ้นเงินเดือนให้เขาสองชั้น ถ้าหากว่าเขาอนุโลมตามใจ ดร. ดิเรกกับคณะ เขาร้องเรียกจำอากาศตรีคนหนึ่งมาหาเขาและสั่งให้ไปหาสีน้ำมันมาให้หนึ่งกระป๋องพร้อมด้วยฟู่กันสำหรับเขียนหนึ่งอัน

นายพลดิเรกเดินเข้ามาวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขาเล่าให้เพื่อนๆ ฟังว่า หลวงตะลุมบอนฯ สั่งให้น.อ. นภาทำตามความประสงค์ของเขากับพรรคพวกทุกคน ในเวลาเดียวกันนี้เอง ร.อ. บัญญัติ บินคล่องชายหนุ่มร่างสูงโปร่งนักบินประจำเครื่องได้เดินลงบันไดมาจากเครื่องบินลำนั้นแล้วเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย เขายกมือวันทยาหัตถ์นายพลดิเรกแล้วกล่าวว่า

“เครื่องบินพร้อมที่จะออกเดินทางได้แล้วครับอาจารย์”

“อไร รอสักครูเถอะคุณ ผมจะต้องแก้หมายเลขของเครื่องบินเสียก่อน เพราะเลข ๑๓ เป็นเลขช่วยสำหรับผม”

นักบินทำหน้าที่ขอบกล ค่อยๆ หันมาทางผู้ช่วยผู้บังคับกองบินลำเลียงซึ่งเป็นเจ้านายของเขา

“กรุณาถามท่านอาจารย์ด้วยครับว่าจะให้ผมไปส่งที่ไหนแน่”

“ผมจะบอกให้ไปส่งที่เขาพระวิหาร ท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดสั่งผมมาทางวิทยุเมื่อไม่กี่นี้เอง ให้นักบินผู้ช่วยคอยช่วยเหลือให้ความสะดวกท่านอาจารย์กับคณะที่จะกระโดดร่มลงบนเขาพระวิหาร”

ร.อ. บัญญัติมองดูคณะพรรคสี่สหายอย่างชื่นชม พอสบตากับกิมหงวนเขาก็พูดยิ้มๆ

“ผมปลื้มใจแทนพวกผู้การครับ ที่มีโอกาสไปปฏิบัติหน้าที่อันสำคัญยิ่งที่เขาวระวิหาร ขอให้ประสพโชคดี และปลอดภัยทุกๆ ท่านนะครับ”

เสี่ยหงวนหรือ พ.อ. กิมหงวนยกมือขวาโบกให้นักบิน

“ขอบคุณมากครับคุณบัญญัติ การเดินทางไปเขาวระวิหารโปรดบินอย่างธรรมดา นะครับ อย่าพยายามบินผาดแผลงเป็นอันขาด เพราะเครื่องบินสองเครื่องยนต์อย่างนี้มันอึดอัดเหยอะเหยอะ ถ้าคุณบินพลิกท้องหรือควงสว่านก็มีหวังไหม้โลก พวกเรายังไม่อยากจะมาเป็นนายพลบึ้นหรือครับ”

นักบินหัวเราะชอบใจ ขณะนั้นเจ้าอากาศตรีที่ น.อ. นภาใช้ให้ไปเอาสีและพู่กันได้วิ่งหน้าตั้งตรงเข้ามา มือขวาของเขถือสีดำขนาดเล็กหนึ่งกระป๋องพู่กันหนึ่งอัน จ.อ.ต ปือก พงศ์จิตรกร เข้ามายุติยืนชิดเท้าตรงเบื้องหน้าคณะพรรคสี่สหายยกมือวันทยาหัตถ์รายงานให้รองผู้บังคับกองบินลำเลียงทราบ

“ได้สีและพู่กันมาแล้วครับ”

นายพลดิเรกกล่าวกับ จ.อ.ต ปือกทันที

“เธอมีความรู้ในทางช่างเขียนบ้างไหมน้องชาย”

จ.อ.ต. ปือกยิ้มอายๆ

“ตระกูลผมตั้งแต่ทวดมาแล้วครับ ล้วนแต่เป็นช่างเขียนที่มีฝีมือเยี่ยมทั้งนั้น รวมทั้งตัวกระผมด้วย”

ดร. ดิเรกทำหน้าที่ชอบกล

“แล้วทำไมเธอมาเป็นทหารอากาศล่ะ”

“ก็ผมเป็นช่างเขียนของกองทัพอากาศนี่ครับ เลขประจำตัวเครื่องบิน ธงไตรรงค์ได้ปีกและที่หางตราประจำฝูงต่างๆ ผมเขียนทั้งนั้นแหละครับ ตราหุมนานตะปบนางมัจฉา, ตรายักษ์ชี่ลิง, ตราแรดยิ้ม ผมเป็นคนเขียนครับ”

“อ้อไว้ ถ้ายังงั้นเธอช่วยเขียนเลขศูนย์ต่อท้ายเลข ๓ ของเครื่องบินเครื่องนี้หน่อยสิ”

จ.อ.ต. ปือกอ้าปากหวอ

“แะแะ จะดีหรือครับ เปลี่ยนหมายเลขประจำตัวเครื่องบินนะ มีหวังติดตารางนะครับ”

น.อ. นภาดูลูกน้องของเขา

“ไม่ต้องพูดมาก ไปเขียนตามคำสั่งของท่านอาจารย์ก็แล้วกัน อ้าวรับผิดชอบเอง”

ช่างเขียนของกองทัพอากาศที่ชอบคุยโวโอ้อวดถือกระป๋องสีกับพู่กัน ต่อจากนั้นเขาก็ลงมือเขียนเลขศูนย์ต่อท้ายเลข ๓ เพียงครู่เดียวก็เสร็จเรียบร้อย เครื่องบินหมายเลข ๑๓ กลายเป็นหมายเลข ๑๓๐ ไปแล้ว เมื่อช่างเขียนเดินกลับมา น.อ. นภาก็กล่าวกับนักบินว่า

“พาท่านอาจารย์กับคณะของท่านขึ้นไปบนเครื่องบินและออกเดินทางได้แล้ว”

“เดี่ยว เดี่ยวครับ” เสี่ยหงวนพูดชัดขึ้น “คุณนภาครับ บนเครื่องบินมีแอร์โฮสเตสประจำอยู่หรือเปล่า”

รองผู้บังคับกองสะดุ้งโหยงแล้วหัวเราะก๊าก

“นี่มันเครื่องบินทหารนี่ครับผู้การ เป็นเครื่องบินสำหรับบรรทุกพลร่มโดยเฉพาะ”

พ.อ. กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ

“ถูกแล้ว ถึงเช่นนั้นควรมีแอร์โฮสเตสสวยๆ ประจำอย่างน้อยสองคน”

น.อ. นภาลิ้นหัวเราะแทบแย่นายทหารอากาศและทหารอากาศที่ยืนจับกลุ่มอยู่ข้างหลังต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน

“เครื่องบินทหารมีแอร์โฮสเตสไม่ได้หรือครับ”

เสี่ยหงวนซักฉิว

“คุณช่วยหาแอร์โฮสเตสให้เราสักคนซิ สวยหรือไม่สวยไม่เป็นไร ขอให้มันเป็นแอร์โฮสเตสมีหน้าที่ปรนนิบัติพวกเราและเป็นเพื่อนคุยกับเราไปตามทางเราก็ใช้ได้”

รองผู้บังคับกองลำเลียงสิ้นศรัทธาๆ

“ผมจนด้วยเกล้าไม่ว่าจะหาแอร์โฮสเตสที่ไหนมาให้ผู้การ”

นักบินพูดเสริมขึ้นอย่างนอบน้อม

“แต่พวกเราเตรียมอาหารว่างจำพวกกาแฟแซนวิชไว้ต้อนรับแล้วครับ เครื่องดื่มก็มีบ้างเตรียมไว้เป็นพิเศษครับ”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“แล้วใครจะเป็นคนเสิร์ฟให้เรา”

“ช่างเครื่องนะซีครับ”

นายจอมทะเล้นทำคายน

“ไม่ไหว ช่างเครื่องของคุณเอาไว้หนวดเสียด้วยหน้าตาไม่น่าดูเลย การเดินทางโดยเครื่องบินต้องให้แอร์โฮสเตสเสิร์ฟ”

น.อ. นามมีท่าทางกระสับกระส่ายเล็กน้อย

“ผมหาให้ผู้การไม่ได้จริงๆ ครับ”

กิมหงวนว่า “ดีแล้ว ผมจะพูดวิทญ์กับท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดเดี๋ยวนี้รายงานให้ท่านทราบว่าคุณไม่ยอมปฏิบัติตามความประสงค์ของเรา”

รองผู้บังคับกองลำเลียงใจหายวาบ ไบหน้าซีดเผือดทันที

“โอ๊ะ ออย่าครับ กรุณาผมเถอะครับผู้การขึ้นฟ้องท่านผมก็แย่ เชิญขึ้นไปบนเครื่องบินเถอะครับ ผมจะพยายามหาแอร์โฮสเตสมาให้ภายใน ๕ นาทีนี้เป็นอย่างช้า”

เสียงหงวนได้ทีชี้แพะไล่

“อย่าโกหกผมนะ ผมฟ้องคุณหลวงตะลุมบอนฯ จริงๆ แต่ถ้าคุณหาแอร์โฮสเตสให้เราสักคนหนึ่ง ผมจะรายงานให้ท่านรองทราบว่าคุณได้อำนวยความสะดวกให้เราอย่างดีที่สุด”

น.อ. นายกมือวันทยาหัตถ์

“ตกลงครับ ผมจะหาให้เดี๋ยวนี้ เชิญขึ้นไปพักผ่อนบนเครื่องบินก่อนเถอะครับ”

คณะพรรคสี่สหายยิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน ร.อ. บัญญัติพาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ เดินไปขึ้นเครื่องบินลำเลียงหมายเลข ๑๓๐ พอผ่านเข้ามาทุกคนก็หยุดชะงักมองดูห้องผู้โดยสารอันกว้างขวาง ซึ่งความจริงเป็นห้องสำหรับพลร่ม นิกรกล่าวกับนักบินด้วยเสียงอันดัง

“คุณ นี่มันคอกหมูหรือห้องโดยสารแน่ มีมายาวด้านละตัวเท่านั้น ไม่มีเก้าอี้นวมหรือครับ”

ร.อ. บัญญัติยิ้มเล็กน้อย

“ผู้การน่าจะทราบดีแล้วว่า ห้องสำหรับพลร่มก็ต้องมีสภาพอย่างนี้”

นิกรทำปากเบะพลางสั่นศีรษะ เขาแลเห็นเจ้าแห้วนั่งจ้องอยู่บนที่บสัมภาระ ๒ ที่บที่วางอยู่ใกล้ๆ กัน ช่างอากาศหรือช่างเครื่องกับพนักงานวิทยุและผู้ช่วยนักบินยืนอยู่ข้างๆ เจ้าแห้ว

พล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรก ยกมือขวาตบหลังนักบินเบาๆ แล้วกล่าวว่า

“เรียกพรรคพวกของคุณมารู้จักกับพวกเราบ้างซีไหนๆ เราก็ได้ร่วมทางกันแล้ว และชีวิตของพวกผมก็จะขอฝากไว้กับพวกคุณ นับตั้งแต่เครื่องบินวิ่งขึ้นจากสนาม”

ร.อ. บัญญัติขยี้หนุ่รูปหล่อร่างสูงโปร่งในวัย ๓๐ เศษ กวักมือเรียกเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบิน ๓ คน ให้มาหาเขาแล้วแนะนำให้คณะพรรคสี่สหายรู้จักโดยทั่วหน้ากัน

“นี่...ผู้ช่วยของผมครับ เรืออากาศตรีสามารถ เขียวเวหน เป็นนักบินที่สุขุมเยือกเย็นที่สุด เครื่องบินที่ปีกหลุดเหลือแต่ลำตัว คุณสามารถยังนำลงสนามได้สมกับชื่อของเขา เป็นนักบินชั้นดีคนหนึ่งของกองทัพอากาศครับ คนนี้ช่างเครื่องมือหนึ่ง จ่าอากาศโทโกร่ง บันลือโลกครับ แก่เครื่องบินได้เก่งมากเครื่องบินเครื่องไหนมีจ่าโกร่งติดมาด้วยรับรองว่าปลอดภัยครับ เครื่องยนต์เสียจ่าโกร่งจะปีนปีกเครื่องบินออกไปแก้ไขทันที อ้า...คนนี้เป็นพนักงานวิทยุครับ ชำนาญในการรับส่งวิทยุโดยเฉพาะ”

ดร. ดิเรกยิ้มให้ จ.อ.ท. โกร่งช่างเครื่องมือหนึ่งแล้วถามว่า

“ทำไมถึงกินเหล้าในขณะที่ทำหน้าที่ละ จ่าโกร่ง”

เจ้าของหนวดซาลี แชนปลินสะดุ้งโหยงแล้วยิ้มแห้งๆ

“ทำไมอาจารย์ทราบล่ะครับ” เขาพูดลั่นไกพันทันเล็กน้อย

“แ๊ะ แ๊ะ ได้โปรดเถอะครับ อาจารย์อย่ารายงานผมเลยนะครับ ผมมันเคยนิสัยเสียแล้วครับ ก่อนจะขึ้นเครื่องบินต้องกินเหล้าเสมอ ม่ายใจมันโปรดครับ”

“แล้วเธอจะทำงานได้หรือ”

“ได้ครับ ยิ่งเมายังทำงานได้ดีครับอาจารย์โปรดไว้ใจผมเถอะครับ เจ้าเครื่องยนต์เกิดขัดข้องหรือไม่ยอมทำงานผมจะเป็นออกไปนอนแค้นนปีกองอย่างมากก็ตายด้วยกันครับ”

พ.อ. พลกล่าวถามช่างเครื่องด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“เธอตรวจดูเครื่องยนต์เรียบร้อยแล้วหรือ”

จ.อ.ท. โกร่งสันศิริชะ

“ไม่ต้องตรวจหรอกครับผู้การ เครื่องบินเครื่องนี้ผมตรวจเครื่องเมื่อปลายปีก่อนนี่เองตรวจบ่อยๆ เสียเวลาครับ พอสตาร์ทเครื่องผมฟังเสียงเครื่องยนต์ดูผมก็รู้ว่าเครื่องยนต์ทำงานเป็นปกติหรือมีอะไรชำรุดเสียหายบ้าง”

นิกรกล่าวกับพลเบาๆ

“สงสัยว่าพวกเราคงไปไม่ถึงเขาพระวิหารวะ อย่างดีก็ตึงลงท้องนาแถวบางเขนนี่แหละ”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ พวกกันเดินเข้าไปหาเจ้าแห้ว ร.อ. บัญญัติกับพนักงานวิทยุเดินเข้าไปในห้องกับนักบิน ซึ่งอยู่ติดกับห้องโดยสารมีประตูเปิดถึงกัน หลังจากนั้นเครื่องยนต์ก็ถูกสตาร์ท เครื่องทางขชาติๆ ดังๆ ลักครู่เครื่องยนต์ทั้งสองเครื่องก็ทำงานได้ดี นักบินบังคับเครื่องบินเบาๆ แล้วดับเครื่อง

ทันใดนั้น น.อ. นภา เทินลม ผู้ช่วยผู้บังคับกองบินลำเลียงได้ปรากฏขึ้นที่ประตูเครื่องบินคณะพรรคสี่สหายแลเห็นเข้าก็ยิ้มให้ น.อ. นภาไปตามกัน แล้วเสียหวนก็ร้องถามทันที

“ได้แอร์โฮสเตสมาให้พวกเราไหมครับ”

“ได้ครับผู้การ แต่ว่าไม่มีใครสวยและมีอายุมากสักหน่อยนะครับ”

พ.อ. กิมหวนพาพรรคพวกเดินมาที่ประตูเครื่องบินทันที

“ผมบอกคุณแล้วนี่ครับ สวยหรือไม่สวยไม่สำคัญ เขียวเธอเข้ามาสิครับ พวกผมจะได้ออกเดินทางไปกันเสียที ๑๔.๒๐ แล้ว”

น.อ. นภาหันไปพยักหน้ากับใครคนหนึ่งซึ่งใครคนนั้นก็คือแอร์โฮสเตสที่รองผู้บังคับกองบินลำเลียงหามา นั่นเอง หล่อนสวมเครื่องแบบแอร์โฮสเตสสีเทาสวมหมวกหนีบแบบเดียวกับแอร์โฮสเตสทั้งหลาย สวมรองเท้าสันสูงปรี๊ด รูปร่างของหล่อนทั้งอ้วนทั้งใหญ่ ผิวดำสนิทหน้าหนักตัวไม่น้อยกว่า ๔๐ กก. อายุราว ๕๐ ปีซึ่งวัยของหล่อนเด็กเต็มทน เมื่อหล่อนก้าวผ่านประตูเครื่องบินเข้ามา เครื่องบินลำเลียงก็ยวบและสันไหวเล็กน้อย สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วยืนตะลึงอ้าปากหาวไปตามกันจนกระทั่งสาวใหญ่วัยชราภาพเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้ากับคณะพรรคสี่สหายแล้วประนมมือไหว้ในท่าทางอ่อนช้อย

“อะฮันชื่อนลินีคะ” หล่อนพูดเสียงหัวผิดปรกติแต่ยิ้มละไม “อะฮันเป็นแม่ครัวที่บ้านท่านรองผู้บังคับกองบินลำเลียงคะ ท่านขอร้องให้อะฮันมาทำหน้าที่แอร์โฮสเตสในเที่ยวบินนี้”

สี่สหายต่างถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมๆ กัน พ.อ. กิมหวนมองดูหน้า น.อ. นภาอย่างเคืองๆ

“โฮ้-คนชอบๆ กันแท้ๆ ไม่น่าจะทำผมเลย มีอย่างไหนเอาคนตายที่กำลังขึ้นอืดที่ตอย่างนี้มาเป็นแอร์โฮสเตสปรนนิบัติพวกผม ดูซีครับบวมปรีไปทั้งตัวจนน้ำเหลืองเข้มแล้ว”

น.อ. นภาทำหน้าที่ชอบกล

“ยังไม่ตายนะครับ แกเป็นแม่ครัวเก่าแก่ของผม ผมไม่สามารถจะไปหาแอร์โฮสเตสที่ไหนมาให้พวกคุณได้ผมก็ต้องส่งแม่ครัวของผมมาแทนไปก่อน”

นางผิวหรือลินีพูดเสริมขึ้นทันที

“อะฮันเคยเป็นแอร์โฮสเตสรุ่นแรกนะคะตั้งแต่สมัยเครื่องบินมีสี่ปีกแนะคะ แต่ทำงานบนพื้นดินคะคอยรับใช้พวกนักบิน สมัยนั้นกองทัพอากาศของเรายังเป็นกรมอากาศยานคะ ใช้เครื่องบินเบรเกต์สี่ปีก ที่มีสองปีกก็มีหลายอย่างเช่นสปัด, อีสปาโนซูซ่า, นิโอปอเดอรอลาซ ตอนหลังก็มีแอร์โรซึ่งเปลี่ยนจากกรมอากาศยานเป็นกองทัพอากาศแล้ว เครื่องบินดีขึ้นตามลำดับ เครื่องบินเก่าๆ เลิกไปใช้เครื่องบินใหม่ๆ เช่นคอร์ชช็อคพักฐาน

ฮ็อคทุ้มฐาน และฮ็อคไม่มีฐาน เครื่องบินทิ้งระเบิดก็ใช้แบบมาร์ตินสองเครื่องยนต์ อะฮันรู้ประวัติของเครื่องบิน ดีค่ะให้อะฮันติดตามไปบริการพวกคุณสักครั้งเถอะนะอะ อะฮันจะเลิรฟอาหารให้และนวดให้ด้วย”

นิกรถอนหายใจหนักๆ มองดูนางผิวอย่างรังทใจแล้วกล่าวว่า

“ผมคิดว่าแอร์โฮสเตสอย่างคุณเหมาะสำหรับเครื่องบินโดยสารแบบไอพ่นสี่เครื่องยนต์มากกว่าเครื่องบิน ลำเสียงแบบใบพัดสองเครื่องยนต์ครับ ถ้าไปเถอะครับแล้วผมจะทำบุญตรวจน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้ รีบลงไปเถอะคุณลงไปเสียก่อนที่ย่างล้อเครื่องบินจะระเบิดเพราะทนน้ำหนักตัวไม่ได้ ความจริงคุณสวยและน่ารักมาก เสียอย่างเดียวเบ็ดดีไค้ดที่เล็บออกมานอกชายกระโปรงสีมันคล้ำมากกว่างๆ ชักเสียบ้างซีครับ”

แทนที่หล่อนจะโกรธหล่อนกลับยิ้มเป็น

“ชักไม่ได้หรอกคะ ชักที่โรปลาในบ่อบ้านตายหมด อะฮันรอไว้เล่นน้ำฝนอะฝนตกมากๆ ออกไปวิ่งเล่น เลือกระโปรงและเบ็ดดีไค้ดของอะฮันก็สะอาดไปเอง”

อาเสี่ยยกมือจับคางสาวใหญ่ในวัยใกล้จะกลับบ้านเก่าให้เงยหน้าขึ้น

“สระผมแปรงฟันเสียบ้างนะครับคุณจะได้น่ารักขึ้น ผิวของคุณดำมากไปหน่อย วานให้ใครเขาไปมะเดื่อ ฎเสียบ้างซีครับ หรือมายกก็แกลบก็ได้ ให้เขาเอาเชือกผูกคอกคุณไว้แล้วเอาใบช่อยหรือใบมะเดื่อผูกทีเดียวตัวคุณก็ ขาวจิว”

“ตายตาย คุณเจ้าขา อะฮันไม่ใช่ปลาไหลหรอกนะคะ”

น.อ. นภายิ้มให้คณะพรรคสี่สหายแล้วกล่าวว่า

“อาจารย์กับเพื่อนๆ ไม่ต้องการแอร์โฮสเตสคนนี้หรือครับ”

พล.ต. ดิเรกผินหัวเราะ

“ไม่ไหวครับคุณนภา ตัวแกใหญ่เกือบเท่าฮิบโปไปโตเต็มสที่เขาดิน ซินเอาไปเครื่องบินวิ่งไปจนสุด ขอบสนามแล้วไม่ยอมขึ้นพวกเราก็กลายเป็นหมูย่างไปตามกัน เอาคืนไปเถอะครับ ขอบคุณมากที่กรุณาหา แอร์โฮสเตสรุ่นลายครามมาให้พวกผม”

น.อ. นภานหันมาพยักหน้ากับแม่ครัวเก่าแก่ของเขา

“ไป ยายผิวแกไม่มีโอกาสได้ขึ้นเครื่องบินแล้วกลับบ้านเถอะ” พุดจบรองผู้บังคับกองบินลำเสียงก็ยกมือ วันทยาหัตต์คณะสี่สหาย “สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ทุกๆ คน”

น.อ. นภาพานางผิวออกจากห้องพลร่มลงบันไดไปแล้วโบกมือให้นักบินนำเครื่องออกเดินทางได้

ประตูเครื่องบินถูกปิดแล้วเสียงเครื่องยนต์สองเครื่องยนต์เริ่มทำงานอีกทั้งสองเครื่อง ไม้กันลูกล้อถูกดึง ออกไป นักบินพูดวิชุดติดต่อกับหอบังคับการบินของกองทัพอากาศขอทางขึ้นเมื่อได้รับอนุญาตเครื่องบินลำเสียง หมายเลข ๑๓๐ ก็ค่อยๆ แล่นออกจากที่จอดหยุดลงเครื่องอยู่บนลานบินอีกสักครู่ นักบินก็บังคับเครื่องบินขึ้น จากสนามทันที

เครื่องบินลำเสียงหมายเลข ๑๓๐ ต้องพายุฝนขณะที่บินเหนือพืดเขาอันกำแพงในเขตของจังหวัด นครราชสีมา ทำให้นักบินต้องเปลี่ยนทิศทางบินไปทางจังหวัดบุรีรัมย์และบินผ่านป่าดงพงไพรตัดไปสุรินทร์ มุ่งตรงเขาพระวิหารภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่งในพืดเขาตรงรักอันเป็นเส้นกั้นพรมแดนระหว่างไทย-ขะแมหรือเขมร ประเทศเล็กๆ ที่กำลังพินาศล่มจมด้วยการนำของเจ้าฟ้านโรตมสีหนุคือคบกับคอมมิวนิสต์และกำแหงกับไทยเรา ด้วยประการต่างๆ ไม่ผิดอะไรกับอึ่งอ่างที่พยายามพองตัว มีการช่วยุทำทายเรามาแล้วนับตั้งแต่การถอนชุด ตัดล้มพันธไมตรีอันดีกับเรา ส่งทหารล่องลำเข้ามาในเขตแดนของไทยจับกุมคนไทยไปกักขัง ทำให้เสื่อมเสีย อิศรภาพปล้นและข่มเหงพี่น้องชาวไทยตามชายแดนด้วยประการต่างๆ และในที่สุดก็ยื่นฟ้องไทยต่อศาลโลก ในกรณีเขาพระวิหาร ซึ่งศาลโลกก็ได้พิพากษาอย่างยุติธรรมให้ไทยคืนเขาพระวิหารให้เขมร แต่รัฐบาลไทยและ คนไทยทั้งชาติไม่ยอมรับนับถือคำพิพากษาของศาลโลกและไม่ยอมคืนเขาพระวิหารอย่างเด็ดขาด เพราะเขาพระวิหารทั้งอดีต, ปัจจุบันและอนาคตหรือชั่วฟ้าดินสลาย เป็นของไทย ถ้าอยากได้ก็เชิญบุกเข้ามา ทหารไทยพร้อมแล้วที่จะชี้ย์ทหารเขมรให้ราบคาบ

เพราะเครื่องบินถูกพายุฝนทำให้การเดินทางล่าช้ากว่ากำหนดเครื่องบินลำเสียงหมายเลข ๑๓๐ บินอยู่เหนือขุนเขาตรงรักในเวลา ๑๔.๐๐ น. ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ท้องฟ้ามืดครึ้มเต็มไปด้วยเมฆฝนทำให้อากาศขมุกขมัว ลงแต่ก็ยังมองเห็นภูมิประเทศเบื้องล่างซึ่งส่วนมากเป็นป่าที่ราบสูง

๑๘.๑๑ น.

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแห้วต่างเตรียมพร้อมที่จะกระโดดร่มลงสู่เบื้องล่างคือ เขาพระวิหาร ซึ่งมีตำรวจชายแดนของเราหนึ่งกองร้อยรักษาการอยู่อย่างเข้มแข็งตลอดเวลา ร.ต. สามารถ เชี่ยวเวहन นักบินผู้ช่วยกับ จ.อ.ท. โกร่ง บันลือโลก ได้ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้ความช่วยเหลือคณะพรรคสี่สหายของเราเป็นอย่างดี ทุกคนติดร่มชูชีพเรียบร้อย ส่วนที่บัสสัมภาระทั้งสองที่บักก็ติดร่มพร้อม

เมื่อใกล้จะถึงจุดหมายนักบินก็พูดกระจายเสียงให้ ร.ต. สามารถเปิดประตูเครื่องบินทางด้านขวาของ ลำตัวเครื่องบินออกและสั่งงานเกี่ยวกับการกระโดดร่มตลอดเวลา พล, นิกร, กิม หงวน, ดร. ดิเรก, เจ้าคุณ ปัจจุบันฯ และเจ้าแห้วต่างยืนเกาะราวสำหรับเกี่ยวสายร่มอยู่กลางห้องโดยสาร เจ้าแห้วหน้าซีดเผือดเหมือนไก่ฟัก ขาทั้งสองข้างกระแทกกันดังปังๆ เมื่อได้ยินเสียงนักบินร้องบอกให้เตรียมตัว

พ.อ. พล พัชราภรณ์มองดู ส.อ. แห้วอย่างเดือดดาลแล้วเขาก็เทศนาเจ้าแห้ว

“แกกลัวตายหรือวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานครายไม่กลัวครับแต่กลัวร่มไม่กาง”

พลทำตาเขียว

“มันต้องกางวันยังค่ำเพราะเขาพับถูกแบบและขอเกี่ยวราวนี้จะทำให้ร่มทุกรมกางออกเสมอ”

เจ้าแห้วพยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง

“รับประทานครอโดดลงไปจากเครื่องบินกว่าร่มจะกางมันเสียวอกไม่ถูกครับ รับประทานครบ

ปีสสวาระแทบราด”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นเสียงหนักแน่น

“อ้ายแห้ว จำไว้ว่าเขมรจะยกกำลังทหารของมันเข้ายึดเขาพระวิหารในวันพรุ่งนี้ พวกเรากำลังจะลงไป ป้องกันผืนแผ่นดินส่วนหนึ่งของประเทศเรา ไม่ต้องปอดอ้ายแห้ว หรือถ้าแกกลัวเขมรแก่ก็ไม่ต้องโดดลงไป กลับไปตอนเมืองกับนักบินเขาแล้วกัน”

ดูย้วยเช่นนี้เจ้าแห้วก็เป็นฟินเป็นไฟขึ้นมาทันที

“รับประทานครอเสียวอย่าพูดยังงี้ครับ โปรดอย่าดูถูกผม” เจ้าแห้วก็ตะโกนลั่น “ผมเป็นคนไทย เลือดเนื้อ และชีวิตของผมยอมพลีเพื่อชาติ, ศาสนา, พระมหากษัตริย์และผืนแผ่นดินไทยเสมอ บู้ไธ-พูดออกมาได้ว่า อ้ายแห้วกลัวเขมร ฮีม...” แล้วเจ้าแห้วก็หันมาทางนักบินผู้ช่วย “โดดหรือยังละครับผมอยากโดดเต็มทนแล้ว ถึงร่มไม่กางผมก็ไม่ยอมตายก่อนตายผมต้องรบกับเขมรก่อนให้มันเอาเขาพระวิหารคืน ลิบเอกแห้วจะสู้แบบ... ไทยรบจนสุดใจขาดดินเขียวครับ”

ร.ต. สามารถมองดูเจ้าแห้วด้วยความพอใจ

“ใจเย็นๆ น้าหมู่ นักบินเขายังไม่สั่งให้กระโดดเพราะยังไม่ถึงจุดหมาย”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ยืนหลับตาทำปากหุบหมับนิกรแปลกใจก็กล่าวเบาๆ

“คุณพ่อ อารานาหลวงพ่อหรือครับ”

ท่านเจ้าคุณลืมนึกขึ้นแล้วหันหัวเราะ

“อือ-ร่มไม่กางพ่อไม่กลัว พ่อกลัวว่าร่มมันจะขาดแคว่กออกไปเท่านั้น เลยปลุกหลวงพ่อเสียก่อนเกรง ว่าท่านจะจำวัด อากาศเย็นๆ อย่างนี้หลวงพ่อกับท่านชอบจำวัดเสียด้วยซี”

เสียงหงวนถามขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“คุณอาเอามาที่องค์ครับ”

“สององค์วะ สมเด็จพระสังฆราชกับหลวงพ่อดูต แกละ”

“ผมเอามาทั้งพวงเต็มคอเลยครับ สมเด็จพระสังฆราช, นางพญา, ท้ายยาน, หลวงพ่อแก้ว, หลวงพ่อดูต, กริ่งอุบาเก็ง, ขุนแผน แล้วก็หลวงพ่อดูตครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“กันไม่ยอมเอาเอามากเลยเอาหลวงพ่อบุขนุนมาองค์เดียว”

เสียงหวนหันขวับมาจากนายจอมทะเล้น

“หลวงพ่อบุญคุณ...องค์ใหญ่เกือบคืบยาวตั้งศอก”

“ก็นั่นนะซี แขนคอไว้เหมือนใส่เกราะเขมรยิ่งมาถูกหลวงพ่อกันคงไม่เป็นไร”

เสียงกริ่งสัญญาณดังขึ้นแล้วและไฟสัญญาณกระโดดร่มปรากฏขึ้น ร.ต. สามารถ ให้ พ.อ. พลพัชราภรณ์กระโดดร่มทันที พลเยี่ยมไว้กับราวเหนือศีรษะโจนผ่านประตูออกไปจากเครื่องบินคนแรก พ.อ. นิกรติดตามไปเป็นคนที่สอง พ.อ. กิมหวนกระโดดในท่าทิ้งมะพร้าวหัวเป็นคนที่สาม พล.ต. ดิเรกพุ่งหลาวออกไปเป็นคนที่สี่ เจ้าคุณปัจจนิกฯ วิ่งปราดไปที่ประตูแต่ จ.อ.ท. โกร่งคว่าเอาท่านไว้แล้วร้องลั่น

“เดี๋ยวลุย ก๊วยขอร่มเสียก่อนค่อยกระโดดซีครับ โดดอย่างนี้ร่มไม่กางหรือครับ”

ท่านเจ้าคุณเย้นวาทไปหมดทั้งตัวปล่อยให้เจ้าแห้วกระโดดลงไปก่อน เจ้าแห้วกระโดดในท่าโยกเอวเหาะเจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอยหลังมาเกี่ยวขอร่มไว้กับราวแล้วหลับหูหลับตาวิ่งไปที่ประตู พอก้าวเท้าเลยประตูร่างของท่านก็หมุนตัวม้วนตัวไปในอากาศมองดูคล้ายๆ กับโยนตุ้มลงไปจากเครื่องบิน

ร่มชูชีพทั้ง ๖ ร่มกางพริบเป็นแนวยาวติดต่อกันไป คนหนึ่งลอยอยู่ห่างจากกันประมาณ ๒๐ เมตร ร่มลัมภาระทั้งสองร่มถูกทิ้งลงมาในเวลาไล่ๆ กัน เครื่องบินลำเลียงหมายเลข ๑๓๐ ได้บินเลี้ยวขวาเป็นวงกลมกว้างในระยะสูง ๑,๕๐๐ ฟุต เพื่อสังเกตการณ์และรายงานทางวิทยุไปให้กองทัพอากาศทราบว่าได้ส่งนายพลดิเรกกับคณะลงสู่เขาพระวิหารแล้วในเวลา ๑๔.๑๕ น.

ร่ม ๘ ร่มลอยต่ำลงมาสู่ยอดเขาทุกขณะ คณะพรรคสี่หายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วหาไม่รู้ว่าจะทำอะไรดูจู่จู่ชายแดนหนึ่งหมวดซึ่งกำลังเดินลาดตระเวนอยู่บนสันเขาได้เข้าใจผิดคิดว่า เขมรส่งพลร่มลงมายึดเขาพระวิหาร ทั้งนี้ก็เพราะตำรวจชายแดนที่เขาพระวิหารได้รับคำสั่งทางวิทยุแจ้งว่าเครื่องบินลำเลียงจะนำพล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรกกับคณะรวม ๖ คน กระโดดร่มที่นี่และเครื่องบินจะมาถึงเขาพระวิหารในเวลา ๑๖.๓๐ น. แต่เครื่องบินถูกพายุฝนมาช้ากว่ากำหนดเกือบ ๒ ชั่วโมง ประกอบทั้งตำรวจชายแดนหมวดนี้มองไม่เห็นเครื่องหมายธงไตรรงค์ได้ปีกเครื่องบินแลเห็นแต่พลร่ม ๖ คนก็เข้าใจว่า ดร. ดิเรกกับคณะเลื่อนกำหนดเดินทางเพราะอากาศไม่ดี พลร่มกลุ่มนี้จะต้องเป็นพลร่มหน่วยกล้าตายของเขมรแน่นอน

ร.ต.ต. จงจิตร สุริยกานต์ ผู้บังคับหมวดหนึ่งนายตำรวจหนุ่มในวัย ๒๓ ปี รัยรายงานให้กองบังคับการกองร้อยทราบโดยทางวิทยุสนาม เพื่อขอคำสั่งปฏิบัติการทันที

“...พลร่มเขมร ๖ คนและอาวุธ ๒ ลังกำลังลงทางด้านใต้ของปราสาทหินครับ”

ผู้บังคับกองร้อยกำลังอยากรบเขมรอยู่แล้วได้รับรายงานทางวิทยุเช่นนี้ก็ไม่มีทันเฉลียวคิด

“พลร่มเขมรรึ วิเศษเลย แต่ทำไมถึงลงมาเพียง ๖ คนเท่านั้น”

“มันดูหมิ่นฝีมือพวกเรานะซีครับผู้กอง”

“ยังงั้นคุณนำตำรวจบุกเข้าโจมตีมันเลยพยายามจับเป็นให้ได้ เราจะได้ส่งตัวไปกรุงเทพฯ เพื่อเอาไปให้คนดูที่สนามหลวงตามคำสั่งของผู้บัญชาการ”

“ครับ ครับ ผมกับตำรวจในหมวดของผมนจะจัดการให้เรียบร้อย ๖ คนไม่ครนามือหรือครับขออนุญาตให้พวกเราซ้อมพลร่มเขมรด้วยนะครับ”

“ตกลง แต่อย่าให้ถึงตายนะ เอาแต่พอหอมปากหอมคอเท่านั้น ถ้ามันต่อสู้ไม่ยอมให้จับก็ยิงทิ้งให้หมด ผมจะวิทยุรายงานไปเดี๋ยวนี้ว่าเขมรส่งพลร่ม ๖ คนลงบนเขาพระวิหารและคุณกับตำรวจในหมวดของคุณกำลังโอบล้อมเพื่อจับเป็น โชคดีนะครับคุณจงจิตร ผมและพวกเรานี้จะเอาใจช่วย และจะคอยฟังข่าวทางวิทยุสนาม”

ผู้บังคับหมวดหนึ่ง กองร้อยที่ ๓ แห่งกองพันที่ ๕ ของตำรวจภูธรชายแดนได้นำตำรวจในบังคับบัญชาของเขารวม ๒๖ คนมุ่งตรงไปยังบริเวณลานกว้างบนไหล่เขาแห่งหนึ่งซึ่งด้านหลังเป็นป่าโปร่งและขณะนี้คณะพรรคสี่หายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วได้ลงสู่พื้นดินโดยสวัสดิภาพแต่ปรากฏว่าท่านเจ้าคุณลงไปลอยคออยู่ในลำห้วยเล็กๆ แห่งหนึ่ง บังเอิญน้ำตื้นแค่นั้นเอาจึงรอดพ้นจากจมน้ำตาย

ในที่สุด ดร. ดิเรกกับคณะก็มารวมกำลังกันและพากันไปที่หีบสัมภาระทั้งสองหีบ ทุกคนยิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกันและเชื่อว่าบนเขาพระวิหารย่อมปลอดภัยเพราะตำรวจชายแดนของเราหนึ่งกองร้อยรักษาอยู่

ทันใดนั้นเองเสียงปี่นกลมือของตำรวจชายแดนกระบอกหนึ่งก็ดังกังวานขึ้นหนึ่งซุดซึ่งเป็นการยิงชู่ อาเสี้ยกิมหงวนสะดุ้งสุดตัวหยิบปี่นกลมือในทึบออกมาถือแล้วรีบบรรจุแม่คาชินเตรียมต่อสู้

“เขมรเล่นงานเอาไว้อย่างไร” อาเสี้ยร้องขึ้นดังๆ

“สู้มันพวกเรา”

ต่างคนต่างคว้าปี่นกลและกระสุนออกมาจากทึบหรือลังใบนั้น เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องบอกให้กระจาย กำลังกันออกไป สีสหายกับเจ้าคุณและเจ้าแห้วหมอบเรียงรายอยู่ตามก้อนหินขนาดใหญ่หรือที่โคนต้นไม้ สอดสายตามองหาข้าศึก ตำรวจชายแดนได้โอบล้อมไว้อย่างหนาแน่นและเคลื่อนที่ใกล้เข้ามาทุกทีจนมองเห็นตัวกัน ร.ต.ต. จงจิตร นายตำรวจหนุ่มผู้มีเลือดรักชาติอย่างแรงกล้าร้องตะโกนขึ้น

“วางอาวุธและยอมจำนนเสียโดยดีไว้ม่ายจะจับตาย”

พล. นิกรหัวเราะก๊าก เขาเข้าใจว่าทหารเขมรพูดภาษาไทย

“ไม่มีวันเสียละไว้อย่างยอมจำนนพวกแกเราสู้แค่ตายไว้อย่าง”

ร.ต.ต. จงจิตร โปลิตหนุ่มหมอบอยู่ที่โคนต้นไม้ใหญ่ข้างนายสิบตำรวจโทคนหนึ่ง ได้ยินเสียงนิกรร้องตะโกนเช่นนี้ก็เข้าใจว่าเป็นเสียงของทหารเขมรพูดไทยจึงกล่าวกับ ส.ต.ท. หล้าชายหนุ่มชาวอีสานว่า

“ได้ยินไหมหล้า มันบอกว่ามันสู้แค่ตาย”

ส.ต.ท. หล้าชบกรามกรอด

“สั่งประจัญบานเลยครับผู้หมวด ผมว่าตะลุมบอนกับมันดีกว่า ถ้าวันนี้ผมฆ่าทหารเขมรไม่ได้ผมจะยิงตัวตายครับ อย่างนี้เรียกว่ามันรุกเราแล้วเอาปืนไว้ทำไม”

ผู้บังคับหมวดยิ้มเล็กน้อย

“อย่าเพิ่งวู่วามหมู่หล้า ขณะนี้เราโอบล้อมมันไว้แล้วถึงอย่างไรก็ต้องเสร็จเราวันแต่ว่ามันดำดินได้เหมือนพระยาเดโชสมัยพ่อขุนรามคำแหง ยิ่งมันดึกว่ายิงกราดมันไว้ทุกด้านล่อให้มันยิงพวกเรา พอกระสุนมันหมดมันก็ต้องยอมจำนนเราโดยดี เราจะได้ส่งไปกรุงเทพฯ ให้พี่น้องชาวไทยของเราได้ดูหน้าทหารเขมรทั้ง ๖ คนนี้”

ร.ต.ต. จงจิตร สั่งให้ตำรวจที่โอบล้อมยิงคณะพรรคสี่สหายทันทีแต่ให้ยิงตามลำดับบุคคลและโดยวิธีประหัตประหาร กระสุน เมื่อเสียงปี่นกลของตำรวจชายแดนดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วก็ยิงโต้ตอบทันที

อาเสี้ยกิมหงวนพุดลุกขึ้นยืนชูปี่นกลมือขึ้นเหนือศีรษะแล้วร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ตะลุมบอนไว้อย่าง สู้ตายพวกเรา”

พล. นิกร, ดร. ดิเรก, เจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นทุกคนวิ่งประดาหน้าเข้าไปหาตำรวจชายแดนหมวดนั้นอย่างทะนงองอาจ ร.ต.ต. จงจิตร สั่งตำรวจประจัญบานทันที ตำรวจหมวดหนึ่งลุกขึ้นจากที่มันถือปืนสวมดาบวิ่งขยายแถวเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย

แต่พอเข้ามาใกล้ก่อนจะประจัญบานกันพวกตำรวจก็รู้ว่าคณะพรรคสี่สหายเป็นทหารไทยไม่ใช่ทหารเขมร ส่วนสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วก็รู้ว่าไพร่พลเหล่านี้คือตำรวจภูธรชายแดนของเรา ดังนั้นต่างฝ่ายต่างหยุดชะงักและร้องเสียงหลงว่าพวกเดียวกัน ร.ต.ต. จงจิตรหน้าซีดเผือดเมื่อแลเห็น พล.ต. ดิเรกอย่างถนัด ซึ่งเขารู้จักดีเพราะนายแพทย์หนุ่มเคยเป็นอาจารย์ของเขาสอนวิชาพิสูจน์หลักฐานให้นักเรียนนายร้อยตำรวจปีสุดท้าย

นายพลดิเรกเดินรีเข้ามาหาผู้บังคับหมวด เขานึกชื่อไม่ออกแต่จำหน้าได้ว่าเคยเป็นลูกศิษย์เขามาแต่ก่อน

“ยังไงกันคุณแสม ทำไมคุณสั่งให้ตำรวจยิงพวกเราคุณได้รับคำสั่งทางวิทยุแล้วไม่ใช่หรือว่า ผมกับคณะจะมากระโดดร่มลงที่นี่เพื่อคอยซ่อมแซมเครื่องรับส่งวิทยุของตำรวจชายแดนและคอยสังเกตการณ์เคลื่อนไหวของข้าศึก ผมจะเอาคุณขึ้นศาลทหารในฐานะที่คุณยิงพวกเดียวกันเองและยิงนายทหารชั้นหัวกะทิของกองทัพ”

นายตำรวจหนุ่มตัวสั้นนั่งงก ยกมือขึ้นวันทยาหัตถ์ ดร. ดิเรกด้วยความเกรงกลัว

“ได้โปรดเถอะครับอาจารย์ ผมเข้าใจผิดคิดว่าพลร่มเขมรครับ”

นายแพทย์หนุ่มตวาดแว๊ด

“อย่ามาแก้ตัวคุณแสม”

ร.ต.ต. จงจิตรยิ้มแห้งๆ

“อาจารย์คงลืมชื่อผมแล้ว ผมชื่อจงจิตรครับไม่ได้ชื่อแสม”

ดร. ดิเรกฟินหัวเราะ

“ผมนึกชื่อคุณไม่ออกผมก็เรียกว่าแสมไปก่อน เมื่อไม่ใช่ชื่อ คุณคุณก็จะบอกผมเองว่าคุณคือใคร ยินดีมากที่เราได้พบกันอีก แต่ไม่พอใจที่คุณสั่งให้ตำรวจยิงพวกเราโดยไม่พิจารณาดูให้แน่ว่าพวกเราเป็นทหารไทย หรือทหารเขมร”

นายตำรวจหนุ่มสารภาพแบบชายชาติตำรวจ “ผมยอมรับผิดครับอาจารย์ ผมและพวกเรากำลังอยากรบกับเขมรอย่างที่สุดเชียวนะครับ คำสั่งทางวิทยุมีมาว่าอาจารย์กับคณะจะมาถึงบ่ายสี่โมงครึ่งแต่ผิดเวลาตั้งเกือบสองชั่วโมง พอผมเห็นกระโดดร่มลงมาจากรถเครื่องบินก็เลยทักท้วงเอาว่าเป็นพลร่มของเขมรผมก็สั่งตำรวจติดตามโอบล้อมและหวังจะจับเป็นครับ ที่ยิงก็ยิงชู้เท่านั้น”

นายพลดิเรกหัวเราะชอบใจยื่นมือให้ลูกศิษย์ของเขาจับ

“เมื่อต่างฝ่ายต่างไม่มีใครบาดเจ็บล้มตายก็ช่างมันเถอะคุณจงอาจ”

ร.ต.ต. จงจิตรสะดุ้งเฮือก

“จงจิตรนะครับอาจารย์ไม่ใช่จงอาจ”

นายแพทย์หนุ่มมอฮัม ยกมือขวาตบหลังนายตำรวจหนุ่ม

“พวกคุณเข้มแข็งดีมาก พวกผมก็มีความรู้สึกเหมือนพวกคุณ นั่นแหละพอแลเห็นพวกคุณเราก็ตกทักเอาว่าเป็นทหารเขมรบุกขึ้นมาบนเขาพระวิหาร เกือบฆ่ากันเองแล้วโหมละ ทั้งนี้ก็เพราะเราต่างก็มีความรู้สึกรักชาติอย่างแรงกล้าด้วยกันนั่นเอง อ้อ-รู้จักพรรคพวกของผมหน่อยซีคุณจงไคร่ง”

ร.ต.ต. จงจิตรหัวเราะหึๆ

“จงไคร่งนะมันคางคกสีแดงขนาดใหญ่ที่อยู่ตามป่าสูงครับ หนิงของมันเอามาตากแห้งแล้วใช้เป็นยารมใครได้กลิ่นเข้าหลังสนิทเป็นตาย”

จอมนักวิทยาศาสตร์เอกของโลกหันมาพยักหน้าเรียกคณะพรรคของเขาเข้ามาหาแล้วกล่าวกับนายตำรวจหนุ่ม

“ผมมีคำสั่งของผู้บัญชาการทหารสูงสุดมาด้วย ท่านแต่งตั้งให้ผมเป็นผู้บังคับบัญชาตำรวจภูธรชายแดนที่รักษาการอยู่บนเขาพระวิหารนี้ คุณและตำรวจทุกคนจะต้องอยู่ในบังคับบัญชาของผม ผู้กองของคุณเป็นใครอยู่ที่ไหนละ”

“นายร้อยตำรวจเอกสิงห์ เสาวภาคย์ครับ ท่านอยู่ที่บก.กองร้อยห่างจากจุดนี้ราวหนึ่งกิโลเมตร”

“ดีแล้ว ประเดี๋ยวพาผมไปพบกับเขาเพื่อเขาจะได้มอบหมายหน้าที่การงานให้ผม อ้อท่านผู้นี้คือพ่อตาของผมเอง พล.เอก พระยาปัจจุเนิกพินาศ ถึงแก่แล้วก็ยังรักชาติรุนแรงและเข้มแข็งทรหดอดทน เป้าชี้เป้าพุ่งและเตะปืนเปล่าได้ไกลถึง ๓ เมตร กระโดดร่มจากเครื่องบินยังไหวท่านเป็นกำลังสำคัญของพวกเราคนหนึ่ง”

ร.ต.ต. จงจิตร ยกมือวันทยาหัตถ์เจ้าคุณปัจจุเนิกฯ ทันท

“สวัสดีครับ ผมเคยได้ยินชื่อเสียงของท่านมาหลายครั้งแล้วครับ”

เจ้าคุณวันทยาหัตถ์ตอบ

“สวัสดีหลานชาย”

นายพลดิเรกแนะนำต่อไป

“ท่านผู้นี้เป็นกำลังสำคัญของผมคนหนึ่ง พันเอกพล พัชรภรณ์ แล้วก็ที่ยืนคู่กันคือพันเอกนิกร การุณวงศ์ คนนั้นพันเอกกิมหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งแห่งประเทศไทยอย่างไรละ”

ร.ต.ต. จงจิตรลืมนดาโพลง จ้องตาเขม็งมองดูกิมหงวนด้วยความตื่นตะลึงใจยิ่ง

“โอ-เป็นบุญตาของผมอย่างยิ่งเชียวนะครับที่ผมได้เห็นตัวจริงของผู้การผมทราบมานานครับ ผู้การร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย เคยเห็นแต่รูปถ่ายในหนังสือพิมพ์เท่านั้น”

เสียงหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ผมไม่ได้ร่ำรวยจากอาชีพที่ทุจริตเช่นค้าฝิ่นหรือเฮโรอีนหรอกคุณ ผมทำกินอย่างสุจริตแล้วที่ผมเป็นมหาเศรษฐีก็เพราะความโง่บดขบของเตี้ยผมที่ตายไป ท่านมีชีวิตอยู่ด้วยความอดอยาก ทรัพย์สินที่เหนียวที่สุดมีเงินตั้งหลายสิบล้านกินข้าวกับหัวไชโป๊ พอตายไปผมก็ได้ครอบครองทรัพย์สินมบัติของท่านแต่ผู้เดียว”

นายตำรวจหน้าจ้อย

“ตรงกันข้ามกับคุณพ่อของผมครับ ท่านใช้เงินเก่งเหมือนกับพิมพ์ธนบัตรได้เอง ชอบใช้เงินแต่ไม่ชอบหา พอท่านตายผมก็ตั้งหน้าชำระหนี้สินให้ท่านเรื่อยมา และอีกหลายปีกว่าจะหมด”

ต่อตอน ๒ ใน “พลร่มกล้าตาย”